

REFORMA SĄDOWA

MIESIĘCZNIK

POŚWIĘCONY

NOWYM USTAWOM PROCESOWYM.

PRENUMERATA WYNOŚI:
Rocznie 2 zł. 20 ct.
Półrocznie 1 zł. 20 ct.
Numer pojedynczy
30 ct.

ADRES.
Redakcyi i Administracyi:
LWÓW,
ulica Kurkowa 1. 5.

REDAKTOR i WYDAWCA: ROMUALD A. LEWANDOWSKI.**1848 $\frac{2}{12}$ 1898.****PIĘCDZIESIĘCIOLETNI JUBILEUSZ RZĄDÓW****JEGO CESARSKIEJ i KRÓLEWSKIEJ APOSTOLSKIEJ MOŚCI CESARZA i KRÓLA
FRANCISZKA JÓZEFA I.**

Do wieńca hołdu i wdzięczności, złożonego w dniu 2. grudnia 1898 Najjaśniejszemu naszemu Monarsze, z powodu 50-letniego jubileuszu wstąpienia na tron, dorzucamy i my w skromnym naszym zakresie jeden kwiatek: Przekraczałoby to zakres naszego pisma, gdybyśmy chcieli skreślić bodaj krótkimi słowy historią tego złotego półwieku. Ograniczymy się tylko na wzmiance, że w ciągu tego okresu przekształcono za wolą Najjaśniejszego Monarchy z wyjątkiem wzorem do dziś będącego prawa cywilnego, całe ustawodawstwo, opierając je na zasadach najnowszych zdobyczy nauki i postępu.

Utworzono ministerstwo sprawiedliwości, zorganizowano Najwyższy Trybunał sprawiedliwości, stworzono instytucję Generalnej Prokuratury i Prokuratury Państwa, Trybunału Państwa i Trybunału administracyjnego, adwokaturę i notaryat oparto na zasadach autonomicznych, oddzielono sądownictwo od władz politycznych, na podstawie ustaw zasadniczych nadano daleko sięgające prawa obywatelskie, wydano nowe ustawy: przemysłową, wojskową, konkursową, górnictwą i naftową, karną, drobnostkową, lasową, polową, handlową, wekslową, należytościową, kolejową, hipoteczną, podatkową, wodną, w sprawach oświaty, robotniczą, sanitarną, o stowarzyszeniach i t. d.

Największą wagę przywiązywano w tym półwiekowym okresie czasu do reformy sądownictwa, bo uznano, że „*Iustitia regnorum fundamentum*“, to najsilniejsza podstawa bytu państw.

Już w ustawach zasadniczych wypowiedziano zasadę niezawisłości sędziowskiej i ustnego tudzież jawnego postępowania.

W logicznej konsekwencji z tą zasadą oparto procedurę karną i cywilną na zasadach ustności i jawności. Przez zasadę ustności stworzono dźwignię zmysłu i poczucia prawości, tudzież najsilniejszy hamulec dla wszelkiego bezprawia cywilnego a przez zasadę jawności wymiaru sprawiedliwości podniesiono moralność publiczną. Dopuszczono w procedurze karnej i cywilnej do współudziału w wymiarze sprawiedliwości także i żywioł ludowy. Ponadto stworzono urzędy rozjemcze i sądy polubowne.

Urzeczywistniono też w nowej procedurze cywilnej zasadę: „*ut scirel dixit sententiam, desinit esse iudex*” i odjęto sędziemu sprawy, niemające nic wspólnego z wykonywaniem sąstwa.

Jeżeli do tych dobrodziejstw dodamy nadane nam przez Najjaśniejszego Monarchę prawo używania języka rodzinnego, to z głębi wdzięcznego serca zawołać możemy:

Najjaśniejszy Pan, Franciszek Józef, Cesarz i Król nasz, niech
nam żyje jak najdłuższe lata!

PRAKTYKA SĄDOWA.

I. Norma jurysdykcyjna.

Do §§. 49⁵. i 83. n. j.

22. A. zapozwał B. w Wiedniu mieszkającego skargą z 7. lipca 1898 przed sądem powiatowym w Baden o zapłatę czynszu w kwocie 480 zł. Pozwany zarzucił przy rozprawie niewłaściwość sądu z §. 83. n. j., któremu to zarzutowi sąd pow. w Baden dał miejsce z następujących powodów: §. 83. n. j. ustanawia osobny sąd dla sporów z §. 49⁵. n. j., z których wyraźnie są wyjęte te, w których się rozchodzi o zapłatę czynszu. W związku z §. 49. n. j., który normuje w ogóle przedmiotową właściwość, należy mieć wzgląd na ogólne postanowienie §. 65. n. j. co do miejscowej niewłaściwości, wedle którego dla skarg, dla których nie jest uzasadniony osobny sąd, ma mieć miejsce przedmiotowa właściwość (forum domicilii). Gdy pozwany ma zwykle zamieszkanie w Wiedniu, musiała skarga dla braku właściwości sądu być odrzuconą. Na rekurs powoda zmienił sąd obwodowy w Wiener Neustadt uchwałę sądu powiatowego w tym kierunku, że odmówił zarzutowi niewłaściwości sądu, albowiem roszczenie pochodzi z kontraktu najmu, które w myśl §. 83. n. j. zaskarżone być ma ze względu na tegoż wysokość (§. 49. ust. 5.) przed sądem powiatowym. Na rekurs rewizyjny pozwanego zatwierdził Najw. Tryb. decyzją II. instancyi. Powody: §. 49⁵. n. j. normuje przedmiotową właściwość co do sporów z kontraktów najmu i dzierżawy i postanawia, że bez względu na wartość przedmiotu sporu wszystkie te spory. o ile się nie tyczą ani istnienia takiej umowy ani zapłaty czynszu, należą do sądów powiatowych.

Oba te wyjątki ustanowiono tylko dlatego, ponieważ norma jurys. nie chciała wszystkich sporów co do istnienia kontraktu najmu dzierżawy i co do zapłaty czynszu przekazać sądom powiatowym, lecz chciała dać wyraz temu, że w sporach tego rodzaju decydować ma wartość przedmiotu sporu (por. mot. rząd. materyały I. Tom Nr. 61). Z tego wynika, że skoro §. 83. n. j. postanawia, że określone w §. 49⁵. n. j. spory ze stosunków najmu i dzierżawy należą przed sąd miejsca położenia przedmiotu najmu lub dzierżawy, należy pod tem rozumieć wszystkie w §. 49⁵. wymienione spory z kontraktów najmu dzierżawy bez wyjątku, a więc i takie, które dotyczą istnienia takiego kontraktu i zapłaty czynszu. Że ta interpretacya odpowiada duchowi ustawy, wynika także z art. XIII⁶. u. z. o. e., wedle którego przepis dekretu nadw. z 5. listopada 1819 Nr. 1621. z. u. s. o zastawniczem opisanu wniesionych ruchomości w celu zabezpieczenia komornego i dzierżawnego po-

zostaje w mocy, albowiem, skoro w myśl tego dekretu i w myśl §. 1101 u. c. przez zastawnicze opisanie ma być stwierdzonem, które ruchomości w czasie skargi znajdowały się na przedmiocie najmu, to jest jasnem, że skarga o czynsz należy przed ten sąd (pow. wzgl. obw.), w którego okręgu przedmiot najmu leży i §. 83. n. j. nie może być w ten sposób tłumaczonym, że takie skargi o czynsz przed tym sądem powiatowym lub trybunałem I. instancyi wnosić należy, który wedle powszechnego sądu t. j. miejsca zamieszkania dłużnika byłby właściwym (§§. 65. i 66. n. j.) zwłaszcza, że ten ostatni sąd w wypadku, gdyby dłużnik miał miejsce zamieszkania w miejscu od przedmiotu najmu zbyt oddalonym lub też za granicą, wcale nigdy nie przyszedłby w położenie, przez zastawnicze opisanie w drodze rekwizycji wcześniej sprawdzić, które ruchomości w chwili wniesienia skargi znajdowały się na przedmiocie najmu. (O. N. T. z 13. października 1898. Jur. Bl. Nr. 48 ex 1898).

23. W sprawie A. przeciw małżonkom B. o zapłatę czynszu 200 zł. Sąd powiatowy w Smichowie orzeczeniem z 1. czerwca 1898 L. cz. C III. 358/98 $\frac{1}{4}$ uznał się niewłaściwym, ponieważ pozwani zaprzeczyli fakt zawarcia kontraktu najmu, a zatem przedmiotowa właściwość sądu z §. 49⁵. i 58. n. j. jest wykluczoną.

Na rekurs powoda sąd krajowy w Pradze uchwałą z 24. czerwca 1898 L. cz. R III. 143/98 $\frac{1}{2}$ odrzucił zarzut niewłaściwości sądu i polecił sądowi powiatowemu stanowcze załatwienie sprawy. Na rekurs rewizyjny pozwanych Najwyższy Trybunał zatwierdził tę uchwałę, albowiem powód nie żąda wprost orzeczenia sędziowskiego co do kwestyi istnienia lub nieistnienia kontraktu najmu dzierżawy; sędzia przez powoda powołany ma rozstrzygać tylko kwestyą prawnego istnienia pretensyi pieniężnej w kwocie 200 zł. i obowiązku pozwanych do jej zapłaty. Do wydania takiego wyroku jest powołany sąd powiatowy po myśli §. 49. ust. 1. n. j.

Wprawdzie każda ze stron spór wiodących ma po myśli §§. 236. i 259. a szczególnie §. 228. p. c. prawo czynienia wniosku na ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, takiego wniosku jednak w skardze nie ma, a więc i wyrokiem nie może być rozstrzygnięty; wprawdzie w toku obecnego przed sądem powiatowym wiszącego sporu o 200 zł. może powstać kwestya prawna co do istnienia lub nieistnienia kontraktu jako kwestya przedwstępna, gdyż pozwani zaprzeczyli istnienie takowego, kwestya ta jest jednak bez wpływu na właściwość sądu, gdyż zawsze będzie prawomocnie orzeczonem co do kwoty 200 zł. a w uzasadnieniu wyroku wyjaśniona kwestya przedwstępna co do istnienia lub nieistnienia kontraktu nie ma skutku prawomocnego ustalenia prejudycjalnego stosunku prawnego (§. 411. p. c.) — to zapatrywanie prawne wymija wprawdzie trudność nie dającą się usunąć w tym kierunku, gdzie skargę o zapłatę czynszu (niżej 500 zł.) wniesić należy, albowiem zastępca powoda nie może wiedzieć, czy pozwany zaprzeczy

lub przyzna istnienie kontraktu, co przy przeciwnem zapatrywaniu prawem dla kwestyi, czy skarga przed trybunał czy przed sąd pow. ma być wniesioną, mogłoby być miarodajnem. (O. N. T. z 9. sierpnia 1898 l. 11081. G. Z. 1898 N. 48.).

II. Procedura cywilna.

24. Wskutek rekursu orzekł Najwyższy Trybunał sprawiedliwości odnośnie do 2 ustępu §. 6. procedury cywilnej, że braki w pełnomocnictwie procesowem można usunąć w każdym stadium postępowania przez wyznaczenie audyencyi do usunięcia takowych. (O. N. T. z 5. maja 1898 l. 6242. Gerichts-Zeitung Nr. 38. z r. 1898.).

25. Sąd krajowy we Wiedniu orzekł odnośnie do §. 7. (d. 4. lipca 1898 R. I. 145/98), że nie jest dopuszczalne ustanowienie wspólnego pełnomocnika procesowego, jeżeli strony wspólnie czynności procesowej nie przedsiębiorą. (Gerichtshalle Nr. 38. z r. 1898.).

26. Małżonkowie X., których żądaniu dozwoleńa dobrowolnego rozwiązania małżeństwa odmówiono, zostali na zasadzie §. 16. ord. adw. i §. 40. p. c. zasądzeni na zwrot kosztów adwokatowi ustanowionemu obrońcą wężła małżeńskiego.

Wskutek rekursu odmówił wyższy sąd krajowy żądaniu przyznania kosztów; ponieważ obrońcę wężła małżeńskiego ustanawia się wedle §. 97. u. c. i §. 15. rozporządzenia z 9. grudnia 1897 dz. u. p. Nr. 283. w publicznym interesie utrzymania wężła małżeńskiego, nie zaś jako zastępcę strony, w obec czego co do kosztów tegoż funkcyi sądowej nie mają zastosowania przepisy §§. 40. ani 41. i następne p. c., ani też per analogiam przepisy o kosztach kuratorów z §§. 10., 118. i 119. p. c., w szczególności zaś §. 40. p. c. nie może być z tego powodu zastosowany, ponieważ sądowych czynności obrońcy wężła małżeńskiego nie spowodowały obie strony ani też nie przedsięwzięto ich w interesie obu stron, są one tylko z ustawy przepisane.

Najwyższy Trybunał sprawiedliwości nie uwzględnił rekursu obrońcy wężła małżeńskiego, ponieważ zapłata takiego obrońcy nie podpada pod pojęcie kosztów procesowych zastępcy strony i orzekł, że przepisy §§. 10., 40. i 41. proc. cyw. nie znajdują zastosowania co do pretensyi o zapłatę obrońcy wężła małżeńskiego. (Orzeczenie z 14. lipca 1898 l. 9592. III. Senat, dod. dz. rozp. min. sprawiedliwości nr. 1474. z r. 1898.).

27. Odnośnie do 3. ustępu §. 30. p. c. orzekł (18. marca 1898 R. VI 17—98) lwowski sąd krajowy jako trybunał apelacyjny, że przedkłada-

nia stronom i pełnomocnikom do podpisu ustępu protokołu dotyczącego udzielenia pełnomocnictwa nie wymaga ustawa, bo wedle §. 212. p. c. p. c. dopiero sporządzony (wykończony) protokół ma być odczytany i przez strony podpisany.

28. Na wezwanie Ministerstwa Sprawiedliwości orzekł Najwyższy Trybunał Sprawiedliwości na posiedzeniu plenarnem z 26. stycznia 1898 (praes. 42), że przy wyborze zastępcy dla czynności procesowych, do których przedsiębrania zastępstwo adwokata nie jest przepisane, jest adwokat związany przepisem §. 15. ordynacyi adwokackiej. Przy rozprawach (n. p. pierwszej audyencji), dla których przybranie adwokata ustawą nie jest przepisane, może on więc w myśl §. 15. ord. adwokackiej dać się zastąpić tylko przez swojego kandydata adwokatury, który jednak nie musi po myśli §. 31. ust. 3. p. c. być uprawnionym do substytucyi.

W uzasadnieniu podniósł Najwyższy Trybunał sprawiedliwości, że z przeciwstawienia reguły zawartej w przepisie §. 14. ord. adwokackiej do jedynego wyjątku §. 15. okazuje się zupełnie przez ordynacją wyłączonem używanie innych osób — aniżeli kandydatów adwokackich — do zastępstwa adwokata przy rozprawie.

Projekt rządowy do §. 31. procedury pozostawił nietknięte przepisy §§. 14. i 15. ordynacyi adwokackiej. Stała komisya uważała przepis ten za zbyt ostry i proponowała, by wolno było adwokatowi dać się zastąpić przy rozprawach, przy których interwencya adwokata jest przepisana, przez kandydata do substytucyi uprawnionego, poczem na wniosek wspólnej komisyi dodano, że pod pewnymi warunkami zwolnić można kandydata o uprawnienie do substytucyi proszącego od warunku złożonego egzaminu adwokackiego.

Innych zmian nie doznał przepis §. 15. ordynacyi adwokackiej o substytucyi. §. 31. procedury odróżnia „rozprawy“ (Verhandlungen) od czynności procesowych (Prozesshandlungen). Przy rozprawach, dla których interwencya adwokata jest przepisana, może adwokat się dać zastąpić przez kandydata do substytucyi uprawnionego — zaś co do innych czynności procesowych uprawnienie to nie jest konieczne. (Dziennik rozp. min. sprawiedliwości z r. 1898 nr. 3 stronica 24 i nast.).

29. Do §. 37. p. c. Braki pełnomocnictwa procesowego można usunąć dodatkowo w każdym stadium postępowania. (Orz. Najw. Tryb. spraw. z 5. maja 1898 Ger. Zeitung Nr. 38,98).

30. W sprawie A. przeciwko C. o ubezpieczenie dowodów ustalił sąd powiatowy w Wiedniu kosztą strony, która ubezpieczenie dowodu zawniosowała na kwotę 111 zł. 35 ct. Sąd krajowy w Wiedniu jako Trybunał apelacyjny przychylił się decyzją z dnia 14. lipca 1898 do

rekursu strony przeciwnej i orzekł, że tymczasowo nie należy kosztów ustalać, ponieważ wedle §. 388. p. c. kosztą przeprowadzenia dowodu strona prosząca sama pokryć musi, podczas gdy kwestya co do prawa żądania zwrotu tych kosztów, jakoteż ustalenie kosztów w przeprowadzeniu dowodu niezbędnych pozostaje zastrzeżonem ewentualnemu procesowi wdrożyć się mającemu.

Orzeczeniem z dnia 24. sierpnia 1898 l. 11.371 zatwierdził Najwyższy Trybunał Sprawiedliwości decyzję tę z następujących powodów: Wedle §. 52. p. c. zawierać ma każdy wyrok i uchwała, sprawę sporną dla instancyi całkowicie załatwiające, także orzeczenie co do zwrotu kosztów; w innych wypadkach o tyle tylko orzec można o zwrocie kosztów, o ile obowiązek zwrotu nie jest zawisłym od wyniku w rzeczy głównej. Wedle §. 53. p. c. sąd wydając rozstrzygnięcie o obowiązku zwrotu kosztów ustanowi równocześnie ogólną kwotę tychże. Przepis ten odpowiada postanowieniu §. 41., że strona, która w sporze prawnym całkowicie upadła, winna zwrócić przeciwnikowi wszelkie koszta prowadzeniem procesu spowodowane, w celu dochodzenia praw lub obrony prawnej niezbędnie potrzebne, gdyż jedynie ów sąd, który spór prawny ostatecznie rozstrzygnął, może ocenić, które koszta są niezbędne. Poprzednie ustalenie kosztów powodowałoby konieczność późniejszego ponownego zbadania, wskutek czego wydane by być mogły w tej samej sprawie przez dwa równorzędne sądy rozmaite rozstrzygnięcia, co jest sprzeczne z ustawą. Okazuje się z tego, że ustanowienie kosztów jednej strony przy sposobności czynności procesowej powstałych oddzielnie od rozstrzygnięcia co do obowiązku zwrotu tychże kosztów jest niedopuszczalne. (Ger. Halle Nr. 44. z r. 1898).

Dnia 15. czerwca 1898 r. do l. 8255. orzekł Najwyższy Trybunał sprawiedliwości odnośnie do §. 55., że zażalenie skierowane przeciwko rozstrzygnięciu co do kosztów w wyroku zawartemu, a mylnie jako odwołanie określonemu należy uwzględnić i rozstrzygnąć jako rekurs, ponieważ postanowienie §. 55. ma i wówczas zastosowanie, gdy z jakiegokolwiek przyczyny orzeczenia w rzeczy głównej nie wydano a wyrok zawiera tylko orzeczenie co do kosztów, ponieważ wedle zamiaru ustawodawcy nigdy nastąpić nie może postępowanie apelacyjne jedynie z powodu orzeczenia co do kosztów. (Ger. Ztng. Nr. 34. z r. 1898).

31. Odnośnie do §. 85. p. c. orzekł Najwyższy Trybunał sprawiedl. 5. maja 1898 do l. 6155., że gdy sąd zwróci stronie pismo celem uzupełnienia podpisem adwokata, może ponownie wniesione, podpisem adwokata zaopatrzone pismo zawierać poprawki i zmiany podania pierwotnego, ponieważ żaden adwokat nie może być zmuszonym do tego, by podanie z ustawą wprost sprzeczne prez zaopatrzenie swoim podpisem uznać za ustawowo uzasadnione i co do tegoż odpowiedzialność na siebie przyjął. (Ger. Ztng. Nr. 34. z r. 1898).

III. Ordynacya egzekucyjna.

32. Do art. IX¹¹. u. z. o. e. Artykułem IX¹¹. u. z. o. e. orzeczenie Najw. Trybunału sprawiedliwości z 3. września 1884 l. 100.55. Nr. 17. w niczem nie zostało naruszone ani też nie naruszono przepisów powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854 Nr. 146. dz. u. p., które nie dopuszczają zapowiedzenia i egzekucyi na zarobku ugodowym lub dziennym robotników górniczych, jednak postanowienie §. 207. u. górn. zmieniła ustawa z 29. kwietnia 1873 Nr. 68. dz. u. p. (O. N. T. z 3. maja 1898 l. 2.950. II. Senat Nr. 1.454. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

33. Do art. XXXI. u. z. o. e. Egzekucyjne przyznanie na własność dozwolone przed mocą obowiązującą ordynacyi egzekucyjnej ma być wykonane wedle przepisów dotąd obowiązujących. (O. N. T. z 1. marca 1898 l. 3.091. III. Senat Nr. 1.406. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

34. Przeciw uchwałom sądów powiatowych, które zapadły w myśl art. XXXI. do XXXV. u. z. o. e. w sprawach już przed 1. stycznia 1898 wiszących dopiero w dniu lub po 1. stycznia 1898 rekursa wnosić należy do Trybunałów I. inst. jako sądów apel. (O. N. T. z 7. września 1898 l. 11.819. II. Senat Nr. 1.491. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

35. Do art. XXXII. u. z. o. e. I egzekucya wymowy przed 1. stycznia 1898 prawomocnie dozwolona może przy zachodzących warunkach z §. 330. o. e. w myśl §. 39². o. e. być zastanowioną. (O. N. T. z 25. maja 1898 l. 7.011. Plen. sen. Nr. 1.458. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

36. Do art. XXXIX. u. z. o. e. Prośby o dozwole nie egzekucyi na zabezpieczenie na podstawie wyroków zapadłych przed 1. stycznia 1898 i jeszcze nieprawomocnych, podlegają nie przepisowi art. XIX. u. z. n. j., lecz art. XXXIX. u. z. o. e. (O. N. T. z 5. kwietnia 1898 l. 4.652. VI. Sen. Nr. 1.439. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

37. Na orzeczenia przed 1. stycznia b. r. lecz nieprawomocnie wydane na prośby o dozwole nie prowizorycznego środka zabezpieczającego mają zastosowanie przepisy o. e. także w postępowaniu odwoławczem. (O. N. T. z 11. maja 1898 l. 5.755. V. Sen. Nr. 1.457. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

38. Skarga z §. 35. o. e. ma być wniesioną do sądu, w którym uczyniono wniosek na dozwole nie egzekucyi w I. instancyi. Za taki wniosek może być poczytany jedynie wniosek uczyniony w sądzie pow. w M. na dozwole nie egzekucyi na ruchomości rekurenta, nie zaś uczyniony w sądzie C. jako sądzie egzekucyjnym wniosek na publiczną sprzedaż ruchomości, albowiem sprzedaż zajętych ruchomości nie jest samoistnym rodzajem egzekucyi, nie może stanowić samoistnego wniosku na dozwole nie egzekucyi, lecz jedynie jest dalszym ciągiem, zrealizowaniem już poprzednio w załatwieniu wniosku na dozwole nie egzekucyi mobilarnej dozwolonego zajęcia ruchomości. (Art. XXXIV. u. z. o. e. §§. 249., 264. o. e. Orz. sądu kraj. lwow. jako sądu apel. z 25. maja 1898 R. VI. 58/59/1.).

39. Do §. 39^a. o. e. Do wypadków dozwolonej egzekucyi wedle przepisów dawnej ustawy, postanowienia o. e. o zastanowieniu, ograniczeniu i odłożeniu egzekucyi nie mają zastosowania. (O. N. T. z 22. marca 1898 l. 3.589. IV. Senat).

40. Wniosek na zastanowienie postępowania licytacyjnego nie zawiera w sobie jeszcze zniesienia prawa zastawu. (J. Bl. Nr. 26. G. Z. Nr. 27. Neue freie Presse Nr. 11 994. GZ. Nr. 12. ex 1898).

41. Do §. 42². o. e. Z okoliczności, że w ustępie drugim §. 42. o. e. opuszczono wyrazy: „na którym się dozwolona egzekucya opiera“, nie można wnioskować, że ustawa chciała w jednym wypadku uczynić wniosek na wstrzymanie egzekucyi zawisłym od poprzednio dozwolonej egzekucyi, a w drugim wypadku nie; albowiem skarga na unieważnienie lub uznanie za bezskuteczny jednego z tytułów egzekucyjnych w §. 1. o. e. wymienionych, może tak samo, jak skarga o wznowienie postępowania być wniesioną także przed dozwoleniem egzekucyi, wypuszczenie więc wyrazów powyższych w §. 42². o. e. nastąpiło tylko dla uniknięcia niepotrzebnego powtarzania. (Orz. wyż. sądu kraj. wied. z 3. czerwca 1898 R III. 62/98 GZ. Nr. 31/98).

42. Do §. 54². o. e. Wniosek egzekucyjny winien zawierać również stopę procentową wierzytelności i dzień, od którego odsetki zalegają, uwaga „z ustawowymi odsetkami“ nie wystarcza. (Orz. wyż. sądu kraj. wied. z 15. kwietnia 1898 RI 52/98₁₀ GZ. Nr. 31 ex 1898).

43. Do §. 78. o. e. Co do dopuszczalności nadzwyczajnego rekursu rewizyjnego ma sąd I. instancji przed jego przedłożeniem (§. 528. p. c.) powziąć uchwałę. (O. N. T. z 11. maja 1898 l. 6.615. II. Senat Nr. 1.442 dod. do dz. rozp. min. spraw. z r. 1898).

Postanowienie §. 516. p. c., wedle którego zaczepienie uchwały wydanej przez sędziego wyznaczonego jest niedopuszczalne, jeżeli przedtem w Trybunale nie wniesiono na zmianę rzeczonej uchwały, nie ma zastosowania do uchwał wydanych przez sędziego w myśl §. 7. n. j. przy trybunale do załatwiania spraw egzekucyjnych ustanowionego. (O. N. T. z 17. maja 1898 l. 7.060. Nr. 1.443. dod. do dz. rozp. min. spr.).

44. Do §§. 79—83. o. e. Na wyrok państwa niemieckiego przy wdrożeniu egzekucyi nie należy wdrażać postępowania delibacyjnego, albowiem w dawnych ustawach procesowych unormowane postępowanie delibacyjne celem uzyskania krajowego wyroku wykonawczego zniosła nowa ordynacya egzekucyjna, jak to jasno wynika z §§. 79—89. o. e. i motywów rządowych do §. 83. o. e. Dopuszczalność egzekucyi na zasadzie aktów i dokumentów za granicą sporządzonych należy obecnie oceniać li podług postanowień §§. 79—81. o. e. a rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z 10. grudnia 1897 Nr. 287. dz. u. p., które stanowi o wyrokach i aktach w państwie niemieckiem sporządzonych, na mocy których z powodu wzajemności w tutejszym kraju w myśl §. 79. o. e. egzekucya ma być przeprowadzona, nie ma wedle swej

treści celu zmiany lub zniesienia postanowień ord. egz. co do państwa niemieckiego. Dawne postępowanie delibacyjne zastąpiono postępowaniem zarządzić się mającem na opozycyą zobowiązanego dłużnika w myśl §. 83. o. e., w którym co do dopuszczalności egzekucyi kontradyktoryjna rozprawa ma mieć miejsce, a gdyby chciano w stosunku do państwa niemieckiego na zasadzie wzajemności jeszcze dopuścić postępowanie delibacyjne, w takim razie unormowany w §. 83. o. e. sprzeciw (opozycja) i postępowanie na takowy zarządzić się mające byłoby bezcelowe. (O. N. T. z 7. września 1898 l. 11.818. JBl. Nr. 44/98).

45. Do §. 106. o. e. Zaniechanie wczesnego złożenia kosztów edyktalnych pociąga za sobą zastanowienie postępowania licytacyjnego. (J. Bl. Nr. 44/98) ¹⁾.

46. Do §. 129². o. e. Postanowienie §. 129². o. e. ma zastosowanie także przeciw przymusowej administracyi fideikomisu. (O. N. T. z 21. czerwca 1898 l. 8.641. III. Sen. Nr. 1.470. dod. do dz. rozp. min. spr.).

47. Do §. 145. o. e. Zaniechanie przedłożenia warunków licytacyjnych w oznaczonym terminie równa się odstąpieniu od dalszej egzekucyi. Przed upływem 6 miesięcy nie może wówczas być czyniony wniosek na nową sprzedaż. (J. Bl. Nr. 44. z r. 1898).

48. Do §. 172¹. o. e. O sprzedaży nieruchomości, na której prowadzi się przedsiębiorstwo obowiązane do ubezpieczenia od wypadków, mają być zawiadamiane zakłady ubezpieczenia od wypadków i kasy chorych. (Rozp. min. spraw. z 19. sierpnia 1898 l. 18.827. Nr. 27. dz. rozp. min. spraw.).

49. Do §. 200. o. e. Wniosek wierzyciela na zastanowienie postępowania licytacyjnego na pewien określony czas należy uważać jako odstąpienie od dalszego popierania egzekucyi. (Orz. sądu wiedeńskiego z 23. kwietnia 1898 R XIII 70/98₂ J. Bl. Nr. 26.).

Cofnięcie wniosku o sprzedaż przed jego załatwieniem nie pociąga za sobą następstw z §. 200³. o. e., one są zawisłe od poprzedniego wdrożenia postępowania licytacyjnego. (O. sądu kraj. wied. z 6. maja 1898 R X 111 93—98₂).

50. Do §§. 213. i 234. o. e. Z postanowień §§. 213. i 234. o. e. nie wynika, że wszyscy przy audyencyi działowej nieobecni uprawnieni, nie mają prawa rekursu przeciw uchwale działowej, albowiem §. 234. o. e. należy tłumaczyć w związku z powołanym w nim §. 213. o. e., postanawiającym, że każdy uprawniony a na audyencyi obecny, któryby po odpadnięciu jakiego zaprzeczonego prawa mógł dla swych roszczeń otrzymać zaspokojenie z ceny kupna, ma prawo założenia opozycyi przeciw uwzględnieniu roszczeń w tym §. określonych. Jeżeli więc §. 234. o. e. postanawia, że do zaczepienia uchwały działowej za pomocą rekursu obecni na audyencyi działowej uprawnieni, o ile im

¹⁾ Objasniające rozp. min. spraw. z 11. grudnia 1898 l. 22.169 umieścimy w numerze styczniowym r. 1899. (*Przyp. Red.*)

z mocy §. 213. służy prawo opozycji i że mają być pominięte przyczyny zaczepienia na audyencji działowej nie podniesione, to wynika z tych ustawowych przepisów tylko to, że wymienionym w tymże §. uprawnionym, którzy stanęli na audyencji i swe prawo opozycji wykonali, przysługuje ograniczone prawo rekursu i że ci uprawnieni, którzy na audyencji nie stanęli i prawa opozycji w ogóle nie wykonali, także do wnoszenia rekursu przeciw uchwale działowej nie są uprawnieni. Nie można jednak z tego wnosić, że prawo rekursu przeciw tej uchwale nie przysługuje wszystkim interesowanym o audyencji działowej, zawiadomionym lecz na nim się nie jawiącym. I §. 239. o. e. nie zawiera żadnego postanowienia, że jawienie się na audyencji działowej jest warunkiem prawa rekursu. (Plenarne orz. Naj. Tryb. spraw. z 1. czerwca 1898 l. 7.177. GZ. Nr. 35. z r. 1898).

51. Przepis §. 264. o. e., wedle którego wniosek o dozwoleńie sprzedaży uczynić należy bezpośrednio w sądzie egzekucyjnym, nie ma zastosowania w wypadku, gdy sprzedaż ma być wykonaną przez sąd zakrajowy (ausländisches Gericht). W takim wypadku jest sąd krajowy (inländisches Gericht) właściwy do dozwoleńia egzekucyi także powołany do dozwoleńia sprzedaży. (Orz. sądu handlowego w Wiedniu jako sądu odwoławczego z 19. lutego 1898 Gerichtshalle Nr. 10., str. 113. ex 1898).

52. Do §. 275. o. e. Naczelnik jednego wiedeńskiego sądu egzekucyjnego zarządził, by w wypadkach, w których rozchodzi się o przedmioty zwykłego urządzenia domowego jak odzieży i t. p., których dokładne ocenienie nie wymaga szczegółowych zawodowych wiadomości, nie przybierano oceniciela, jeżeli przy zajęciu tych przedmiotów przez organ wykonawczy ogólna wartość sprzedać się mających przedmiotów nie dosięga kwoty 200 zł. Na interpelacyą w tej kwestyi w izbie poselskiej wniesioną odpowiedział JE. Pan Minister sprawiedliwości, że nie widzi w tego rodzaju zarządzeniu nic nieprawidłowego, albowiem w myśl ostatniego ustępu §. 275. o. e. znawcę mianuje sąd egzekucyjny, który nie tylko ma ocenić, komu potrzebne wiadomości fachowe przysnaje, lecz może także, jak to z §. 351. p. c. wynika, z powodu odrębnych okoliczności nie brać względu na znawców publicznem powołaniem do udzielania opinii powołanych. Nie wykracza to też przeciw ustawie, jeżeli sąd uproszczenie i potanienie postępowania egzekucyjnego uważa za takie odrębne okoliczności. Nie ma ustawowego przepisu, któryby zakazywał połączenia funkcyi znawcy z urzędem organu wykonawczego, a powołany przez interpelantów §. 353. p. c. nie ma tu zastosowania, gdyż on oznacza tylko te osoby, które winne być posłuszne wezwaniu w charakterze znawcy. Cel zarządzenia sądu egzekucyjnego zasadza się na tem, że w wielu wypadkach upraszcza ono i czyni tańszem postępowanie egzekucyjne. Doświadczenie pouczyło, że w sprawach drobnych po największej części kosztu ocenienia nie stoją w odpowiednim stosunku

do wartości rzeczy i ceny kupna. Nadto muszą być niejednokrotnie przyznawane ocenicielom wynagrodzenia za stratę czasu i wówczas, gdy nie przychodzi do sprzedaży, a znawców o tem już nie można zawiadomić, gdyż egzekucyą zastanowiono w ostatniej chwili.

Ponieważ organa wykonawcze nie mają prawa do osobnego wynagrodzenia za oszacowanie przy sprzedaży a tam, gdzie oni sami interweniują, w razie zastanowienia egzekucyi odpadają koszta dla znawców udziału nie biorących, przeto zarządzenie powyższe leży bez wątpienia w interesie stron a mianowicie dłużnika, który musi zwrócić koszta egzekucyjne i który tem samem w pierwszym rzędzie ma korzyść z ich jak najdalej idącego zmniejszenia. Istotnie też są koszta takich bez ocenicieli przedsięwziętych sprzedaży minimalne: wynoszą przeciętnie 0.65% ceny szacunkowej względnie 1.3% ceny kupna. Twierdzenie, jakoby przez sprzedaż w razie oszacowania przez organ wykonawczy dłużnik był na szkodę narażonym, w rzeczywistości nie jest uzasadnione; z zapisków w tej mierze prowadzonych wynika raczej, że stali oceniele często niżej oceniają a szacunki organów wykonawczych, o ile w ogóle porównanie jest możliwe, o wiele są wyższe. W szczególności zauważano, że organa wykonawcze w sprawach egzekucyjnych, w których w zeszłym roku miało miejsce oszacowanie przez ocenicieli, tego roku nie trzymały się widocznie niskiego ocenienia z roku zeszłego, lecz ustanawiały jako cenę wywołania wyższą cenę szacunkową i bez trudności wyższą cenę kupna uzyskiwały. W końcu nadmienil Pan Minister, że zarządzenie sądu egzekucyjnego, który dotyczy około 30% wszystkich sprzedaży ruchomości, przyspiesza niepomrotnie tok spraw i przeciw takowemu nie żaliły się ani strony ani chęć kupna mająca publiczność. (G. h. Nr. 49. z r. 1898).

53. Do §§. 294., 303. i 308. o. e. Postanowienie §. 56. ustawy z 9. kwietnia 1873 Nr. 70. dz. u. p. nie stoi na przeszkodzie przekazaniu udziału spółnika do ściągnięcia w myśl §. 308. o. e. (O. N. T. z dnia 7. czerwca 1898 l. 7.977. Senat III. Nr. 1.463. dod. do dzien. rozporz. min. spraw.).

54. Do §. 331. o. e. Egzekucyą na prawa własności lub posiadania dłużnika do nieruchomości, co do których w posiadaniu tabularnem osoba trzecia się znajduje, należy prowadzić nie wedle §. 331. o. e., lecz wedle postanowień §§. 325—329. o. e. (O. N. T. z 5. października 1898 l. 13.473. GZ. Nr. 47. z r. 1898).

55. Do §. 334. o. e. I do dozwoleń egzekucyi przez przymusowy zarząd w myśl §. 334. o. e. jest w myśl ogólnego postanowienia §. 41. o. e. sąd procesowy właściwy. (O. N. T. z 10. maja 1898 l. 6.661. GZ. Nr. 35/98).

56. Do §. 373. o. e. Wykonanie egzekucyi na zabezpieczenie dozwołonej przez sąd węgierski na podstawie wydanego przezeń i nieprawomocnego nakazu zapłaty jest niedopuszczalne. (Orz. sądu kraj. wiedeń. z 17. maja 1898 R XIII 102—98/4 JBl. Nr. 26.).

57. Do §§. 378 i 379. o. e. Okoliczność, że firma protokołowana zastanowiła swoje wypłaty, nie stanowi dostatecznego uprawdopodobnienia niebezpieczeństwa dla zezwolenia tymczasowych zarządzeń na zabezpieczenie pretensyi pieniężnych, albowiem w myśl drugiego ustępu §. 379. o. e. z 27. maja 1896 Nr. 79. dz. u. p. można wydać celem zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych tymczasowe zarządzenia, jeżeli jest prawdopodobnem, że bez takowych przeciwnik zagrożonej strony udaremni albo znacznie utrudni ściąganie wierzytelności pieniężnej przez uszkodzenie, zniszczenie, zatajenie albo zawleczenie przedmiotów majątkowych przez pozbycie albo inne zarządzenia co do przedmiotów majątku swojego, a. w szczególności przez umowy z trzecimi osobami zawarte; wierzyciel na uzasadnienie wniosku uczynionego w piśmie z 12. stycznia 1898 na tymczasowe zarządzenie dla zabezpieczenia swej pretensyi o zapłatę sumy. wekslowej 225 zł. 58 ct. nie uprawdopodobnił wcale grożącego niebezpieczeństwa przez jeden z wyżej wymienionych aktów, lecz uzasadnił tylko i uprawdopodobnił ten wniosek tem, że wedle ogłoszenia towarzystwa wierzycieli firma B. i Ska wypłaty zastanowiła i ogłosiła się niewypłacalną. Tego rodzaju zastanowienie wypłat i ogłoszenie się niewypłacalnym nie podpada jednak pod postanowienia drugiego ustępu §. 379. o. e.; rozszerzające tłumaczenie i analogiczne zastosowanie ich do niniejszego wypadku zastanowienia wypłat i ogłoszenia się dłużnika niewypłacalnym jest ze względu na historią powstania §. 379. o. e. (Materiały II. tom, str. 63, 211, 646, 847 i 848) wykluczone. (O. N. T. z 3. lutego 1898 l. 2.694. J. Bl. Nr. 11., str. 131).

58. Do §. 390. o. e. Zabezpieczenie, które sąd oznacza według §. 390¹. o. e. może wprawdzie uzupełnić niewystarczające uprawdopodobnienie dochodzonego roszczenia, lecz nie zastępuje braku takiego uprawdopodobnienia. (O. N. T. z 15. marca 1898 l. 3.525. I. Sen. Nr. 1.416. dod. do dz. rozp. min. spraw.).

LITERATURA PROCESU CYWILNEGO.

- Abel Paul: Zur Lehre von der Execution auf Geldforderungen. (Gh. Nr. 35).
- Allerhand M. Dr.: Der Rechnungsprocess und die neue Civilproces-Ordnung. (Gh. 1898, Nr. 20).
- Die Unterbrechung des Civilprocesses in höherer Instanz wegen des Verdachtes einer strafbaren Handlung. (Ghalle Nr. 45 ex 1898).
- Altmann Ludwig Dr.: Die Zurücknahme der Klage. (Jur. Bl. 1898, Nr. 13, 14).
- Amschl Alfred: Zur Geschäftsordnung. (Allg. ö. Gztg. 1898, Nr. 13).
- Verbindung von Recurs gegen die Abweisung der Wiedereinsetzung mit der Berufung gegen das Versäumnissurtheil. (Allg. öst. GZtg. 1898, Nr. 19).
  - Mittheilungen aus der Praxis 1. Gerichtsstand des Erfüllungsortes bei Ratengeschäften. 2. Pfandbarkeit des Fuhrwerkes von Fuhrleuten. 3. Die Steuerunter sind bei Eintreibung von Ararialforderungen nicht gemeine Bevollmächtigte im Sinne des §. 42. Abs. 2. C. P. O. (GZtg. 1898 Nr. 30).
  - Pfändung einer Gegenforderung, die dem Verpflichteten gegen den betreibenden Gläubiger zusteht, (Gh. 1898, Nr. 26).
- Ascher Ludwig Dr.: Betrachtungen über das vorbereitende Verfahren nach §. 245. Z. 3. C. P. O. (Allg. öst. GZtg. Nr. 3, 4).
- Balasits August Dr.: Norma jurydykcyjna. 1898.
- Procedura cywilna. 1898.
  - Ordynacya egzekucyjna. 1898.
  - objaśnienia do ordynacyi egzekucyjnej.
  - Zasada ustnego postępowania w nowem prawie dla procesu cywilnego. (Ref. sąd. 1897, str. 11).
  - Obawy i nadzieje z powodu reformy procesu cywilnego. (Przegląd prawa i adm. 1895).
  - Nowa era w sądownictwie cywilnem. (Przegl. prawa i adm. 1898).
- Balz-Balzberg: Musterprocesse. II. Der Bestandprocess nach der neuen Civilprocessordnung. Wien. M. Perles.
- Sach- u. Nachschlageregister zu den Civilprocessgesetzen. Wien 1898.
- Bauer Richard Dr.: Einige Worte über die neue Geschäftsordnung. (G. Z. Nr. 35 ex 1897).
- Über den Einfluss einer mit einem Rechtsstreite im Zusammenhange stehenden strafbaren Handlung auf die Fortführung des Streites und der Execution nach der alten und neuen C. P. O. (GZ. 1897, Nr. 14).
- Beisser Moritz Dr.: Das Verhandlungsprotokoll unseres mündlichen Civilprocesses. (GZ. Nr. 11, 12, 13 ex 1897).
- Beispiele von Schriftsätzen. (GZ. Nr. 47 ex 1897).
  - Beiträge zum Civilprocesse. (GZ. Nr. 8 ex 1897).
  - Der Recurs gegen das Urtheil. (GZ. 1898, Nr. 42).
  - Vom Berufungssenat des Wiener Handelsgerichtes. (Allg. öst. GZ. 1898, Nr. 11).
  - Vom Berufungsgerichte. (Allg. öst. GZ. 1898, Nr. 17).
  - Die Nova in Berufungsverfahren der C. P. O. (GZ. 1898).
- Beantwortungen der Fragen, welche dem JM. über Bestimmungen der neuen Processgesetze vorgelegt wurden.

- Beck Berthold Dr.: Zehn Abhandlungen zum neuen oester. Civilprocessrecht. Wien. 1898. M. Perles.
- Fünf Capitel über Vollzugsverordnungen u. Verlautbarungen zu den oest. Civilprocessgesetzen. Wien. M. Perles.
- Bemerkungen zur Praxis der Executionsordnung. (Jur. Bl. 1898, Nr. 38—42).
- zu der so genannten „Beantwortung“. (Jur. Bl. 2—6, 8—12, 19, 20, 21, 23, 24, 25).
- Berg L.: Der Hausadvocat f. Jedermann, der auf Grund der neuen Civilprocessgesetze s. Recht vor Gericht sucht. Wien. M. Perles.
- Bezek Ruprecht Dr.: Über den Gerichtsstand der belasteten Sache der neuen J. N. (Zeitschrift für Not. 1898, Nr. 41).
- Bieniewicz Alfons Dr.: Ordynacya egzekucyjna. Przemyśl 1896.
- Ustawa o właściwości sądów i postępowaniu sądowem. Przemyśl 1895.
- Blumenfeld Emil Dr.: Das neue Bagatelverfahren. Wien, Leipzig 1898.
- O dopuszczalności postępowania drobiazgowego wedle nowej procedury cywilnej. (Ref. sąd. 1897. str. 128).
- Bühn Józef Dr.: O pełnomocnictwie wedle nowych ustaw procesowych. (Ref. sąd. 1897, 1898).
- Bum Ernst Dr.: Bemerkungen zu der sogenannten „Beantwortung“. (Jur. Bl. 1898. Nr. 2—6, 8—12, 19—25).
- Cichocki Władysław Dr.: Sędzia na powiecie galicyjskim w obec nowej procedury. Nakładem autora. Drukarnia Czajńskiego w Gródku. Cena 50 ct.
- Civilprocessordnung in ihrer praktischen Anwendung. (Zeitschrift für Not. 1897. Nr. 12, 20, 21, 23, 36, 43).
- Conrad Gustav Dr.: Über die Praxis der neuen Civilprocessgesetze. (Allg. öst. GZ. 1898. Nr. 8).
- Coumont: Die neuen Gerichtsgebühren. (Allg. öst. GZ. 1898. Nr. 5).
- Currentientarif f. Advocaten. Wien. M. Perles. 80 fen.
- Daisenberga Władysław Dr.: Austriacki proces cywilny. Lwów 1898.
- Demelius Ernst Dr.: Kritische Studien zu den Gesetzentwürfen aus dem J. 1893 betreffend die Reform des civilgerichtlichen Verfahrens in Oesterreich. Wien. W. Braumüller. 1894, 1895. 1 m. 80 fen.
- Civilprozess. Wien. M. Breitenstein. 1898.
- Drohomirecki Johann Dr.: Sicherung des gesetzlichen Pfandrechtes des Bestandgebers nach der neuen E. O. (Jur. Bl. 1898. Nr. 37).
- Duschenes Friedrich Dr.: Die Rechtsmittel im neuen Executionsverfahren. Wien. M. Perles. 1897.
- Die neue C. P. O. (Jur. Bl. 1895. Nr. 38).
- Die neue Civilprocessordnung u. Jurisdictionsnorm sammt den Einführungsgesetzen. Mit Benützung der Motive des Regierungsentwurfes, der Berichte des Permanenzausschusses des Abgeordnetenhauses, der Permanenzcommission des Herrenhauses u. der gemeinsamen Commission erläutert und zusammengestellt. Mit einem ausführl. alphab. nach Schlagwörtern abgefassten Sachregister. Prag. Höfer & Klouček. 8 m.
- Dziędzielewicz Antoni Dr.: Kwestye stanu adwokackiego w przyszłej procedurze cywilnej. (Przegląd prawa i adm. 1895).
- Czermak Józef Dr., Eug. Wacyk Dr. i Mikołaj Szuchiewicz: Księga powszechnej ustawy cywilnej. Lwów 1898.
- Epstein M. Dr.: Die Grundsätze der neuen Civilprocessordnung, populär dargestellt. Wien. M. Perles.
- Engel Karol Dr.: O sądach polubownych w obec nowych ustaw procesowych. Lwów 1897.

- Falke von Lichtenstein, Hans Freiherr: Die Streiteinlassung und die Ungehorsamsstrafen im oesterr. C. (GZ. 1897. Nr. 15).
- Federowicz Wład. Dr.: Roki sądowe. (Ref. sąd. 1897. str. 125).
- Fierich Franc. Xaw. Dr.: Wpływ nauki o stosunku procesowym na podstawy nowej procedury cyw. austr. (Ref. sąd. 1897, str. 8).
- Próbný proces trybunalski. (Ref. sąd. 1897, str. 68, 114).
  - O zastosowaniu nowych ustaw procesowych cywilnych pod względem miejsca i czasu. (Przegląd prawa i adm. 1898. Zesz. 5—6).
  - & Balasits: Nauka o sądach cywilnych i procedura cywilna. Kraków 1898.
- Fischböck Hans Dr.: Die Officialmaxime im Executionsverfahren. (Jur. Bl. 1898. Nr. 15).
- Der Übernahmsantrag. (Jur. Bl. 1898. Nr. 32, 33).
- Fläschner Dr.: Zu §. 487. C. P. O. (Gh. 1898. Nr. 2).
- Formularien für bezirksgerechtliche Protokolle, Erledigungen und Ausfertigungen im Verfahren über Rechtsangelegenheiten ausser Streitsachen. Zusammengestellt von Anton Nevečeřel, k. k. Landesgerichtsrath in Czernowitz. Czernowitz. Im Selbstverlage. Buchdruckerei H. Czopp. 1898.
- Formularienbuch zur C. P. O. und E. O. Herausgegeben vom k. k. Justizministerium. Wien 1897. Commissionsverlag der Man'schen Hof-Verlags- und Universitätsbuchhandlung.
- Fried Maksymilian Dr.: Uzupełnienia podpisem adwokata czy wniesienie nowego podania. (Przegląd prawa i adm. 1898).
- Czy §. 42. n. j. i §. 7. p. c. uchylają §. 12. u. c.? (Ref. sąd. 1897. str. 169).
- Friedländer Josef Dr.: Die Gerichtsbarkeit in streitigen Handelssachen nach dem Entwurfe eines Zuständigkeitsgesetzes vom Jahre 1898.
- Die Senatsänderungen gemäss §§. 61—64. J. N. (GZtg. 1898. Nr. 37).
  - Die ersten Verhandlungen vor dem Gerichtshofe nach der neuen C. P. O. (Allg. ö. GZ. 1898. Nr. 6).
- Frühwald Carl Dr.: Handbuch für die civilgerichtliche Thätigkeit der Bezirksgerichte nach den neuen Processgesetzen. Wien 1897.
- Fürstl Carl Dr.: Die neuen oesterreichischen Civilprocessgesetze in Erläuterungen. Wien. M. Perles.
- F. Einige Erfahrungen über die C. P. O. im Landesgerichtstprengel Innsbruck. (GZtg. 1898. Nr. 25).
- Garfein Salamon Dr.: O stosunku nowej procedury cywilnej do d. n. z 28. sierpnia 1819 l. 1.595. z. u. s. (t. j. do t. z. procesu małżeńskiego). (Przegląd prawa i admin. 1897. str. 311, 376).
- Gandusio Silvano: C. P. O. (GZ. 1898. Nr. 8).
- Geller Leo Dr.: Jurisdictionsnorm und Civilprocessordnung nebst den in Geltung verbliebenen älteren Vorschriften. Mit Erläuterungen aus den Materialien und der Rechtsprechung. 6 m. 80 fen.
- Vorschriften betreffend die Gerichts- und Advocaten-Gebühren im neuen Civilprocesse. Wien. M. Perles. 1898. Cena 40 ct.
- Gerichtsgebühren im Verfahren nach den neuen Civilprocessgesetzen. Mit e. Register. Wien. Manz. 1898.
- Gernerth: Mittheilungen aus der Praxis des Executionsgerichtes Wien. (Allg. öst. GZtg. 1898. Nr. 17, 26, 28).
- Gertscher: Zur Reform des Civilprocesses. (GZtg. 1893. Nr. 38 i 1894. Nr. 7).
- Godlewski Włodzimierz Dr.: O edycyi dokumentów i rzeczy wywiadowczych. Studium z cywilnego prawa procesowego z powodu nowej procedury austriackiej. Lwów 1896.

- Godlewski Włodzimierz Dr. Ograniczenie zwłoki w procesie nowej procedury cywilnej. Lwów. 1898.
- Austriacka reforma procesowa w zarysie. Warszawa 1898.
  - O pierwszej audyencji wedle austriackiej procedury cywilnej z r. 1895. (Przegląd prawa i adm. 1898).
- Goebel Robert Dr. Die Gerichts-gebühren. (Jur. Blätter 1898, Nr. 67).
- Gombrich Carl Dr. Eine Durchbrechung des Prioritätsprincipes in der neuen Executionsordnung. (Jur. Bl. 1898, Nr. 19).
- Gottfried Franz. Einige Worte zur neuen E. O. (GZ. 1898, Nr. 43).
- Guszałewicz Michał. O postępowaniu przed sądami powiatowymi wedle ustawy z 1. sierpnia 1895, Nr. 113. dz. u. p. Lwów 1898. Część pierwsza. Cena zeszytu 75 ct. dla prenumeratorów Reformy sądowej 50 ct.
- H. v. S. Glossen Dr. Zur neuen Executionsordnung zur raschen Orientirung für Juristen und Laien (besonders für Hypothekenbanken, Sparcassen) Immobilarexecution. Zwangsverwaltung und Zwangsversteigerung. Wien 1898. (Carl Fromme).
- Hergel Eugen Dr.: Einrichtung und Geschäftsgang der Gerichte nach der G. O. anschaulich dargestellt. Wien 1897.
- Hescheles Dawid Dr. Kilka uwag o znaczeniu §§. 31. i 42. p. c. (Przegląd pr. i adm. 1897, str. 710).
- Herzfeld Edm. Dr.: Oesterreichische Civilprocessgesetze. Universalbibliothek Nr. 3421 - 3425. (Jur. N. u. C. V. P. O.).
- Hibl Józef Alexander Dr. i Wronski Ludwik: Nowa instrukcja sądowa z rozp. dodat. Złoczów 1898.
- Hoegel: Entwurf der J. N.
- ersterlicherliche: Strafverfahren und der Rechtsmittellzug nach dem Entwurfe (J. Bl. 1894 Nr. 12).
  - Civilprocessreform und Strafrechtspflege (GZ. 1897, Nr. 34).
- Hofer Ch. Dr.: Von der Gerichtsbarkeit in Geschäften ausser Streitsachen und der Zuständigkeit der Gerichte für bücherliche Eintragungen in Executionsverfahren. Im Verlage v. Anton Folk in Wiener-Neustadt 50 kr.
- Hofmohl Stanisław Dr.: O notoryjności. (Ref. sąd. 1897 str. 76, 102, 194).
- Hora legalis: (GZ. 1897 Nr. 51).
- Horn A. Dr.: Der oesterreichische Entwurf und die Horn'schen Reformvorschläge. Mannheim 1894, J. Bensheimers Verl. 50 fen.
- Horowitz Alexander Dr.: Die reciproke Vollstreckung österreichischer u. ungarischer Börsenschiedssprüche. (Jur. Bl. Nr. 4. 1898).
- Jakób Dr.: Popularne przedstawienie nowej procedury cywilnej w formie pytań i odpowiedzi. Cz. I. i II. Lwów 1898. Altenberg.
- Horten Heinr. Dr.: Die J. N. und ihr Einführungsgesetz, Ein Commentar. Wien. Manz. 4 m. 80 fen.
- J. N. (GZ. 1897, Nr. 39).
  - Gerichtsstand der Widerklage. (Gh. Nr. 45 ex 1898).
- Janisch Ludwik: O protokole i protokolowaniu. (Ref. sąd. 1897 str. 153, 185).
- Janisch Franz: Das Recht der Partheien. Leipa 1897.
- Die Verwahrung der Acten in der Gerichtskanzlei (GZ. 1897. Nr. 39).
- Jolles H.: Formularienbuch. Die neue Advocatenpraxis Wien. M. Perles.
- Entwürfe zu allen Arten gerichtl. Eingaben im Process- u. Executionsverfahren. Mit e. Anh. enth. die Vorschriften üb. Inhalt, Einrichtung und äussere Ausstattung der Schriftsätze, Actenbezeichnung, Gerichts und Advocatengebühren und Expensenbestimmung. Wien. M. Perles 1898. Cena 2 zł.
- Junghanus Jos. Dr.: Neue Klagen. (G. H. Nr. 44. 1898).
- „Reforma sądowa“ Nr. 11. i 12. 1898.

Justizministerium-Instruction für die Vollstreckungsorgane.

— Materialien zu den neuen oest. Civilprocessgesetzen, Wien 1897.

Katz Heinrich Dr.: Das Urtheil im neuen oester. Civilprocesse. Wien 1896.

— Mittheilungen aus der bisherigen Praxis der neuen Civilprocessordnung in Salzburg. (Allg. o. GZtg. 1898 Nr. 7).

— Übergangsbestimmungen zu den Civilprocessgesetzen I. Tabellarische Übersicht der Übergangsbestimmungen zur CPO. und J. N. II. Tabellarische Übersicht der Übergangsbestimmungen zur E. O. III. Tabellarische Übersicht der Bestimmungen zu G. O. Wien D. Konegen. m. 2.

Kenner Eduard Dr.: Der Einfluss der Reallasten auf vorausgehende Pfandrechte. (Jur. Bl. 1898, Nr. 20, 21, 22).

Kirschbaum Friedrich Dr.: Über die Nebenintervention der Gesellschafter einer offenen Handelsgesellschaft in Processen zwischen derselben und dritten Personen. (Gh. 1898 Nr. 13, 14, 15).

Klein Franz Dr.: Pro futuro.

— Mündlichkeitstypen.

Kohn D. Dr.: Zur Anwendung der Executionsordnung. Zur Frage der Aufschiebung der Zwangs-Versteigerung (Gh. 1898 Nr. 25).

Korn Victor Dr.: Civilprocessuale Momentanaufnahmen aus dem deutschen Reiche (Allg. ö. GZtg. 1898, Nr. 19, 20, 21, 22).

— Niemiecki proces cywilny w praktyce. Wrażenia i szkice z podróży. (Przegląd pr. i adm. 1898, Zeszyt 6. i 7).

Kornfeld Ignatz Dr.: Die Substitutionsbefugnisse des Advocaten nach §. 15. Adv. O. und §. 31. C. P. O. (Jur. Bl. 1898 Nr. 7).

— Wort und Schrift im mündlichen Civilprocesse. Ein Beitrag zur oesterr. Civilprocessreform. Wien. Manz 1 m. 20 fen.

— Civilprocessualische Grundsätze. Lipsk 1893.

Kornitzer: Interpretation des §. 396 (GZ. 1897 Nr. 33).

— Zur Lehre vom Theilurtheil (GZ. 1897 Nr. 41).

Krosiński Włodzimierz Dr.: Systematyczne zestawienie nowych austriackich ustaw procesowych w sprawach prywatno-prawnych. Lwów, Jakubowski & Zadurawicz 1897.

Kuhner Ernst Dr.: Aus der Praxis der neuen C. P. O. (Gh. 1898 Nr. 5).

Lakenbacher Dr.: Zur Anwendung der C. P. O. (Gh. 1898 Nr. 4).

Landau Henryk Mikołaj Dr.: Przegląd sprawozdawczy. (Ref. sąd. 1897. str. 135, 173, 199).

Lössl Dr.: Die Immobiliarexecution nach der neuen Executionsordnung. (Jur. Bl. 1898. Nr. 26, 27, 28, 29, 30).

Lucki Jan: Systematyczne zestawienie najważniejszych przepisów w dziale manipulacji sądowej, Kraków 1897.

Malec Julian Dr.: Zarys cywilnego zwyczajnego postępowania trybunalskiego w I. instancyi od skargi do wyroku. Lwów 1896.

— Zapiski z sądów monachijskich. (Ref. sąd. 1897 str. 32—71).

Małachowski Godzimir Dr.: Sądownictwo i adwokatura w Niemczech. 1897.

Masovic A. Dr.: Zur Beantwortung der Fragen (Gh. 1898 Nr. 8).

Mayer Felix Dr.: Welche Folgen hat das Ausbleiben des zur Urkundenedition zu verhaltenen „Dritten“ von der gemäss §. 308. C. P. O. angeordneten Tagsatzung? (GZ. 1897. Nr. 17).

— Ist nach §. 294. C. P. O. die gerichtliche oder notarielle Beglaubigung des Handzeichens auf der letzten Willensanordnung des Illiteraten nunmehr obligatorisch? (G. Z. 1897. Nr. 23).

— Bemerkungen zu §. 396. C. P. O. (GZ. 1897 Nr. 26).

Mayer W. Eintreibung von Waisencassaforderungen. (Gh. 1898. Nr. 12).

- Męciński Aleksander Dr.: O zaoczności według nowej austriackiej procedury cywilnej. Lwów 1898.
- Mendelssohn Bartholdy: Beiträge zur Auslegung des §. 72. der CPO.
- Münzer Richard Dr.: Die Übergangsbestimmungen zur neuen C. P. O. und Jurisdictionsnorm (Gh. 1898. Nr. 1. 2).
- Gesetz und Interpretation (Gh. 1898. 3. 7).
- Nemethy Dr.: Die innere Organisation der Gerichtshöfe. (GZ. 1897, Nr. 40).
- Neumann Georg Dr.: Commentar zu den Civilprocessgesetzen vom 1. August 1895. 1. Einführungsgesetz zur Civilprocessordnung. 2. Civilprocessordnung. 3. Einführungsgesetz zur Jurisdictionsnorm. 4. Jurisdictionsnorm. Wien. Manz.
- zu §. 496. C. P. O. (Allg. ö. GZ. 1898. Nr. 22).
- Das Verfahren nach der C. P. O. an Rechtsfällen dargestellt GZ. 1897. Nr. 1. 2. 7.
- Nevecerel Ant. Formularien für bezirksgerichtliche Protokolle, Erledigungen und Ausfertigungen im Verfahren über Rechtsangelegenheiten ansser Streitsachen. Czernowitz 1898.
- Nowa instrukcyja dla sądów pierwszej i drugiej instancyi wraz z postanowieniami przejściowemi, przepisami uzupełniającymi instrukcyę dla Prokuratury państwa i alfabetycznym rejestrem. Wiedeń 1897.
- Offenhuber Franz. Der Gerichtskanzlist. Wien 1898.
- Orosel Mnemotechn. Repetitorium.
- Ott Emil Dr.: O przedmiocie postępowania sądowego w cywilnych sprawach spornych. (Przegląd prawa i adm. Roczn. 1898. Zesz. 1.).
- Haupt und Nebenintervention GZ. 1897 Nr. 42.
- Petersen Dr.: Die Entwürfe zu einer Civilprocessordnung für Oesterreich und zu den dazu gehörigen Nebengesetzen. Sächsisches Archiv für bürgerliches Recht und Process. Herausgegeben von Stephan Hoffman und Dr. Friedrich Wulfert. Leipzig III. Band S. 521—551, 657—676. IV. Band 1—41.
- Petschek Georg Dr.: Die Competenz der selbständigen Handelsgerichte in Verlassenschafts- und Cnratelsangelegenheiten. (GZ. 1897 Nr. 16).
- Pick Berthold Dr.: Die Übergangsbestimmungen zur E. O. (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 6. i 7.).
- Pollak Max. Dr.: Zur neuen Geschäftsvertheilung (Gh. 1898 Nr. 2.).
- Aus der Praxis der E. O. (Gh. 1898 Nr. 7) Nach welchen gesetzlichen Bestimmungen ist die gerichtliche Competenz in Angelegenheiten, welche vor dem Inslebentreten der neuen Gesetze anhängig gemacht wurden, zu beurtheilen (Gh. 1898 Nr. 13).
- Entscheidungen des Wiener Landesgerichtes zu den Übergangsbestimmungen der neuen Processgesetze. (Gh. 1898 Nr. 27)
- Zur Behandlung der vor Ablauf der Leistungsfrist eingebrachten Executions-Gesuche (Gh. 1898 Nr. 45).
- Pollak Rudolf Dr.: Die Einschränkungen des Facturen-Gerichtsstandes. (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 15).
- Bemerkungen zum Entwurfe einer CPO. für Oesterreich (GZ. 1894 Nr. 32. i 33).
- Zur Klagenverfassung (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 23).
- Soll bei Bezirksgerichten eine „erste Tagsatzung“ angeordnet werden? (GZ. 1897 Nr. 42).
- Verzicht auf die erste Instanz (GZ. 1897 Nr. 51. 52).
- Die Wiedereinsetzung in den vorigen Stand (GZ. 1898 Nr. 44).

- Pollak Arnold Dr.: Kurze Darstellung des ordentlichen Processganges nach der neuen CVPO. Prag 1897.
- Prettenhofer Emerich Dr.: Welche der beiden Partheien hat das Gericht im Falle des §. 378. CPO. unter Eid zu vernehmen. (GZ. 1897 Nr. 2. 4. 5).
- Publicationen des Verbandes zur Förderung der rechts- und staatswissenschaftlichen Literatur in Prag.
- I. Pollak Arnold: Kurze Darstellung des ordentlichen Processganges nach der neuen CPO. vom 1. August 1885 Nr. 113. Rg. Bl.
- II. Eckstein Josef Dr.: Die Grundsätze der Zwangsvollstreckung ausländischer Executionstittel im oest. Recht.
- III. Duschenes Ferd. Dr.: Die Rechtsmittel im neuen Executionsverfahren.
- IV. Formulare zu der neuen CPO.
- Rappaport Achill. Dr.: Zur Interpretation des §. 13. CPO. (Gh. 1898 Nr. 33).
- Reinhold F. Dr.: Zwei Executions-Fragen. Die Execution auf eine gezahlte, aber noch nicht gelöschte Hipotekarforderung. (Gh. 1898 Nr. 28).
- Rawicz Jakób Dr.: Do interpretacyi §. 104. n. j. (Ref. sąd. 1897 str. 159).
- Restitutio ob malam defensionem? (GZ. 1897 Nr. 34. 37).
- Ribrid Theodor: Geschäftsordnung in Fragen und Antworten. Kuttentberg. 1898
- Rosenblatt Józef Dr.: Słowo o kwestyach watpliwyh. (Ref. sąd. 1897 str. 108).
- Rosenfeld Felix Dr.: Die Schwierigkeiten bei der Festsetzung und Durchsetzung des Ersatzanspruches nach §. 222. E. O. (Gh. 1898 Nr. 36. 37).
- Rotschedl A.: Der Zuschlag (Gh. 1898 Nr. 11). Executionseinstellung und Pfandrechtsaufhebung (Gh. 1898 Nr. 15.).
- Advooaten als Armen-vertreter (GZ. 1897 Nr. 34).
- Rziha Raim. Dr.: Alphabetisches Verzeichniss jener gerichtlichen Entscheidungen, Verfügungen und Beschlüsse, gegen welche nach den Bestimmungen der neuen CPO., J. N. und E. O. kein od. kein abgesondertes Rechtsmittel zulässig ist. Wien 1898. Perles.
- Alphabetisches Verzeichniss aller in der neuen CPO., J. N. u. E. O. dann im Mahnverfahren vorkommenden gesetzlichen Fristenbestimmungen unter Hinweis auf die bezüglichen Paragraphe der genannten Gesetze. Wien. M. Perles. 40 fen.
- Salzberg J. Wlfg. Advocatentarif im Grunde der Verordnung des Justizmin. vom 11. Dezember 1897 N. 293. R. G. Bl. mit e. alphabet. Register jener Leistungen der Advocaten u. ihrer Kanzleien, f. deren Entlohnung der vorlieg. Tarif erlassen wurde und mehreren Beispielen v. Kostenverzeichnissen mit Berücksichtigung des Verfahrens nach der neuen CVPO. Wien. Manz 48 fen.
- Schauer Hugo Dr.: Die Civilprocessordnung und Jurisdictionsnorm vom 1. August 1895 sammt Einführungsgesetzen u. den in Geltung verbliebenen bezüglichen Gesetzen und Verordnungen. Mit Erläuterungen aus den Materialien und durch Verweisung auf im Zusammenhange stehenden Bestimmungen u. e. ausführl. Regist. I. 1896 u. II. erg. (1897) Aufl. Wien. Manz. m. 6.
- Stimmungsbilder aus der Praxis des neuen oesterreichischen Civilprocessrechtes. (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 18).
- Die Civilprocessordnung u. Jurisdictionsnorm vom 1. August 1895 sammt Einführungsgesetzen u. den in Geltung verbliebenen bezüglichen Gesetzen und Verordnungen. Mit Erläuterungen aus den Materialien u. durch Verweisung auf im Zusammenhange steh. Bestimmungen u. e. ausführ. Register, dritte durchgesehene und ergänzte Auflage Wien 1898 Manz 6 m.
- Die Gerichtsorganisationsgesetze u. die neue Geschäftsordnung. Wien Manz 1898.
- Neue Thatsachen und Beweise im Berufungsverfahren. (GZtg. 1898 Nr. 41).
- Zur Frage der absoluten Incompetenz (§. 42. J. N. GZ. 1897 Nr. 24).

- Schneider Konrad:** Der neue oesterreichische Entwurf einer Civilprocessordnung. Archiv für öffentliches Recht. Band IX. S. 52.
- Schneider Franz Dr.:** Streitsachen in Bergbauangelegenheiten. (GZ. 1897 Nr. 38).
- Schulbaum Dr.:** Noch ein Wort zur Auslegung des Art. XX. E. G. zur J. N. (J. Bl. 1898 Nr. 22).
- Schoberlechner Julius Dr.:** Über die Grenzen der Anwendbarkeit der alten Gerichtsinstruction u. über den Einfluss der neuen Gerichtsorganisation auf die Behandlung der Strafsachen. (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 14).
- Zur Frage, ob bei Gerichtshöfen I. Instanz für Executionssachen eigene Senate zu bilden seien und ob bei denselben „mündliche Verhandlungen“ im Sinne des §. 59. E. O. vor Senaten stattzufinden haben (GZ. 1897 Nr. 39).
- Schrutka:** Der Entwurf eines Gesetzes über die Ausübung der Gerichtsbarkeit und die Zuständigkeit der ordentlichen Gerichte in bürgerl. Rechtssachen. (N. Z. 1893. 1894).
- Die Umgestaltung der Gerichts-Verfassung durch den Entwurf eines Gesetzes über die Ausübung der Gerichtsbarkeit und die Zuständigkeit der ordentlichen Gerichte in bürgerlichen Rechtssachen. Berlin. 1894.
  - Die neue oesterreichische Civilprocessgesetzgebung. 2. Auflage bearbeitet von Dr. Josef Eckstein. Ergänzungsband. Wieder i Praga 1898.
  - Über das ius novorum in der Berufungsinstanz. Stuttgart 1898.
- Schubert Romuald Dr.:** O wyroku. (Ref. sąd. 1897. str. 18., 55., 86. 249).
- Schumacher Franz Dr.:** Die Vollstreckung oesterreichischer Executions-titel im Auslande. (Allg. GZtg. 1898 Nr. 22. 23. 38).
- Seidl Wilhelm:** O osobach zatrudnionych w kancel. sąd. i sąlę sąd. (Ref. sąd. 1897. str. 217).
- Seidler Ernst Dr.:** Die Gerichtsbarkeit in Streitigkeiten aus dem gewerblichen Arbeits- Lehr- und Lohnverhältnisse (GZtg. 1898 Nr. 24).
- Smolarz Teodor (Kalitowski Teodor Nałęcz):** Nowa ustna procedura sądowa napisana wierszem. Kraków. Księgarnia Leona Frommnera. 1897.
- Nowa norma jurydykyjna. Kraków 1897.
- Sperl Hans Dr.:** Die Urtheile im Versäumnisfällen nach oesterreichischem Civilprocessrechte (GZtg. 1898. 26. 27. 28. 29. 31. 32).
- Vereinbarung der Zuständigkeit und Gerichtsstand des Erfüllungsortes. (GZ. 1897 Nr. 26).
- Stein Frdn. Dr.:** Über die bindende Kraft der richterlichen Entscheidungen nach der neuen oester. Civilprocessordnung. Auf Grund e. in der jur. Gesellschaft in Wien gh. Vortrages. Wien. Manz 80 fen. (GZ. 1897. Nr. 9. 10).
- Stern Robert:** Der Einfluss der neuen Civilprocessordnung auf den gesammten Geschäftsverkehr. Eine populäre Darstellung all' dessen, was der Kaufmann von der neuen Civilprocessordnung zu wissen nöthig hat — mit zahlreichen Beispielen und Formularien. Wien 1898.
- Strzelecki Tadeusz.** Czy pełnomocnictwo procesowe upoważnia do zawarcia umowy na sąd polubowny? (Ref. sąd. 1897. str. 166).
- Schmidt:** Civilprocessrecht.
- Strobach Rudolf Rit. von:** Zur Anwendung der Executionsordnung (Gh. 1898 Nr. 10., 12., 21., 24., 34).
- Schrutka-Rechtenstamm Dr.:** Die neue österreichische Civilprocess-Gesetzgebung. Textausgabe unter Einfügung der unberührt bleib. älteren Vorschriften, mit Bezeichnung der zusammenhängenden Stellen, Verweisungen auf die Entwürfe u. e. Sachregister. Wien-Prag 1896.
- Schuster v. Bonnot Max Dr.:** Österreichisches Civilprocessrecht. Systematisch dargestellt. Wien. Manz. 1896.

- Schwarz Karl Dr.: Examinatorium der Civilprocessordnungen vom 1. August 1895. Wien. Manz 1 m. 80 fen.
- Sperl Hans Dr.: Succession in den Process. Eine civilprocessuale Studie. Graz. Lenschner & Lubensky. 3 m. 4 fen.
- Vereinbarung der Zuständigkeit und Gerichtsstand des Erfüllungsortes. Graz 1897.
- Steinberg J. i Pertler J.: Norma jurydykcyjna z ustawą wprowadzącą. Kraków 1898.
- Stross Emanuel Dr.: Der Unterschied zwischen der Appellationsanmeldung, beziehungsweise den Appellationsbeschwerden der allg. Gerichtsordnung u. der Berufungsschrift der neuen Civilprocessordn. Allg. öster. GZtg. Nr. 1. 2.
- Das Verfahren vor den Gerichtshöfen I. Inst. Vier Vorträge. Wien 1897.
- Sturm Heinrich: Die executive Schätzung. (GZtg. 1898 Nr. 37).
- Beitrag zur Meistbottsvertheilung nach der neuen C. P. O. G. Z. Nr. 35. ex 1897.
- Szpor Łucyan Dr.: Stanowisko służebności w obec §. 150 o. e. (Przegląd prawa i administracyi 1898 str. 768 Ref. sąd. 1898).
- J. E. Dr. Aleksander Mniszek Tchornicki: O postępowaniu odwoławczem według nowej procedury cyw. (Przegl. pr. i adm. 1895).
- Trutter Jos. Dr.: Das österreichische Civilprocessrecht in systematischer Darstellung. Wien. M. Perles.
- Die österreichischen civilprocessualen Gesetzentwürfe (Zeitschrift für das Privat. und öffentliche Recht der Gegenwart XXII. Bd. str. 175).
- Trzcieniecki Tadeusz Dr.: Norma jur. z ust. wpraw. Tarnopol 1897.
- Procedura cywilna z ust. wpraw. Tarnopol 1897.
- Unger Josef: Rede über die Civilprocessordnung. Wien. Manz. 80 fen.
- Urban Rudolf: Zum §. 279. Ex. Ord. (Gh. 1898 Nr. 18). Die Übergangsbestimmungen der Executionsordnung in der Praxis (Gh. 1898 Nr. 26).
- Urban Otto Dr.: Verfahren nach der neuen C. P. O. in Beispielen dargestellt. Wien 1896.
- Vittorelli Dr.: Anmelden und Intervention im Executionsverfahren. (Allg. ö. GZ. 1898 Nr. 18).
- Wach Adf. Dr.: Die Mündlichkeit im österreichischen Civilprocess- Entwurf. Wien 1895 Manz. 1 m. 80 fen.
- Wachtel Jak. Dr.: Erläuterungen zur Civilprocessordnung vom 1. August 1895 Nr. 113. R. G. Bl. u. den einschlägigen Gesetzen. Wien. M. Perles.
- Walker Gust. Dr.: Streitfragen aus dem internationalen Civilprocessrechte. Unter besonderer Berücksichtigung der neuen oesterreich. Civilprocessgesetze. Wien Manz.
- Zur Auslegung des §. 39. der Executionsordnung. (Allg. ö. GZtg. 1898 N. 43).
- Walter Adolf: Nowe ustawy sądowe w streszczeniu. (Norma jurydykcyjna. Procedura cywilna i ordynacya egzekucyjna z przytoczeniem ważniejszych ustępów z ustawy organizaoyjnej, instrukcyi sądowej i instrukcyi dla organów wykonawczych). Lwów. Odbitka z „Gazety Narodowej“. 1898.
- Wanek Dr.: Mittheilungen aus der Praxis der E. O. bei dem Prager Executionsgericht (GZtg. 1898 Nr. 29. 30).
- Welhli Dr.: Das neue bezirksgerichtliche Verfahren. (Allg. ö. GZtg. 1898 Nr. 8).
- Die Beweislast im neuen Civilprocess. Wien 1896.
- Wenger Carl: Der Justizapparat nach Einführung der neuen C. P. O. (GZ. 1897 Nr. 14).
- Winiwarter Fr. Dr.: Die J. N. sammt E. G. In Vergleichg. mit dem gelt. Rechte erläutert Wien. A. Hölder.

Wrany Eug. Dr.: Die Rechtsfindung nach dem neuen österreichischen Civilprocesse. Wien. Manz 80 fen. (GZ. 1897 Nr. 17 ·21).

— Zuständigkeit der ordentlichen Gerichte in Lohnstreitigkeiten (GZ. 1897 Nr. 16).

Wolfgang Salzburg J.: Advocatentarif im Grunde der Verordnung des Justizministeriums vom 11. Dezember 1897 Nr. 293. R. G. Bl. Wien. Naklad Manza 1898.

Wradatsch Dr.: Die neue Civilprocessordnung in Reimen. Im Selbstverlage des Verfassers 1897 Druck von J. & R. Bertschinger in Klagenfurt.

Zistler Gustav Dr.: Systematische Übersicht über die wichtigsten Bestimmungen der neuen Civilprocessgesetze. Wien 1898.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

Jednostajność praktyki. W celu zapoznania ogółu prawników z zasadami decyzji sądowych, zapadających obecnie w donioślejszych, a często spornych kwestyach prawa procesowego, udawaliśmy się już do P. T. Panów Przełożonych Sądów i Przewodniczących Oddziałów sądowych z prośbą o łaskawe udzielanie naszemu piśmu dotyczących krótkich uwag i wiadomości. Obecnie ponawiamy tę naszą prośbę i zwracamy się z gorącą prośbą do wszystkich kolegów zawodowych, ażeby zechcieli decyzje tego rodzaju, czy to z praktyki kolegiatnej, czy powiatowej, nadsyłać nam w krótkim streszczeniu. W ten sposób przyczynimy się wspólnymi siłami do wyjaśnienia niejednej ważnej kwestyi i do usunięcia pojawiających się wątpliwości.

Wyroki i uchwały w postępowaniu odwoławczem. Doszło do wiadomości Ministerstwa, że w sądach odwoławczych sprawa trudności kwestya dająca powód do długich narad, w jakiej formie, czy we formie wyroku czy też uchwały, należy powziąć decyzję w postępowaniu odwoławczem.

Sama przez się mniejszej doniosłości nabiera ta kwestya co do formy znaczenia przez to, że wedle postanowień nowej procedury cywilnej wprowadzicie zawsze wyroki sądu odwoławczego podlegają zaczepieniu za pomocą rewizyi, że jednak przeciw decyzjom we formie uchwał wydanym na miejsce tylko rekurs, który przeciw uchwałom sądu odwoławczego podlega nadto pewnym ograniczeniom (§. 519 p. c.).

Celem wyjaśnienia powstających w tej mierze wątpliwości, podaje Ministerstwo sprawiedliwości następujący sposób załatwienia tej sprawy:

Dla formy rozstrzygnięcia jest w pierwszym rzędzie miarodajnem stadium postępowania odwoławczego.

W postępowaniu wstępnem (§§. 470—479. p. c.), zasadniczo rozstrzyga się odwołanie uchwałą (§. 473. ust. 1. p. c.), albowiem co do podniesionych powodów nieważności orzec należy w postępowaniu wstępnem (§§. 471^b. 473. 478. p. c.) a w postępowaniu drobnostkowym na miejsce odwołanie tylko z przyczyn nieważności (§. 501 p. c.); odwołania w sprawach drobnostkowych należy zatem załatwiać uchwałą, chyba że sąd odwoławczy w myśl §. 478. ust. 4. na zgodny wniosek stron znosi przekazanie sprawy sądowi I. instancyi i rozstrzyga w rzeczy samej.

W przeciwstawieniu do postępowania wstępnego rozstrzyga sąd odwoławczy sprawę przy ustnej rozprawie odwoławczej z reguły wyrokiem (§. 497. ust. 1. p. c.); wyjątki od tej reguły są — pominąwszy orzeczenie niewłaściwości sądu odwoławczego (§. 487. ust. 3. p. c.) — w §§. 494. 495. i 496. (§. 499. ust. 1.) p. c. wymienione. Są to następujące wypadki:

1. jeżeli sąd dopiero przy ustnej rozprawie apelacyjnej spostrzeże, że zaczepiony wyrok lub postępowanie w I. instancyi zawiera w sobie niedostrzeżoną dotąd i nie usuniętą nieważność (§. 477. ust. 5. i §. 494. p. c.);

2. jeżeli dopiero przy ustnej rozprawie apelacyjnej skonstatuje się:

a) że odwołanie ustawowo jest niedopuszczalne lub wniesiono je nie w terminie ustawą przepisany (§§. 471. ust. 2. p. c.);

b) jeżeli pismo odwoławcze w myśl §. 471. ust. 3. p. c. jest wadliwe a przeciwnik apelanta odmówi przyzwolenia na poprawienie pisma apelacyjnego (§. 495 p. c.);

3. jeżeli, mimo iż nie ma nieważności, wadliwość rozstrzygnięcia lub postępowania w I instancji czyni koniecznem zwrócenie sprawy sądowi procesowemu I. instancji w myśl §. 496 p. c. (§. 499. ust. 1. p. c.), jednak sąd apelacyjny może w tym wypadku zamiast zwrócenia orzec wyrokiem w sprawie samej (§. 496. ust. 3. p. c.).

We wszystkich innych wypadkach rozstrzyga sąd apelacyjny przy ustnej rozprawie apelacyjnej w rzeczy samej wyrokiem (§. 497. ust. 1. p. c.).

Dlatego to należy także wyrokiem rozstrzygnąć, jeżeli dopiero przy rozprawie apelacyjnej uzna się istniejącą prawomocność innego w tej samej sprawie zapadłego wyroku lub stan sprawy wiszącej, gdyż i tutaj rozstrzyga się wyrokiem w rzeczy samej t. j. na wniosek apelacyjny (§. 497. ust. 1. p. c.).

Jeżeli następnie uczyniono w odwołaniu wnioszek na zniesienie wyroku a sąd apelacyjny ani nie uznaje zniesienia za ustawowo uzasadnione ani nie orzeka zmiany wyroku z przytoczonej przyczyny, należy również wyrokiem rozstrzygnąć odwołanie, gdyż i tu orzeka się o *meritum* wniosku apelacyjnego (§. 497. ust. 1. p. c.).

Owa forma, którąby stosownie do rozstrzygnięcia w ustnej rozprawie apelacyjnej wybrać należało, ma także zastosowanie, gdy na podstawie zrzeczenia się stron (§. 492. p. c.) na niejawnem posiedzeniu rozstrzyga się o odwołaniu.

Dalszy dotąd rozmaicie załatwiany punkt stanowi zestawienie orzeczenia zapadającego w formie uchwały i wyroku w jednym wygotowaniu.

Połączenie równoczesnego rozstrzygnięcia uchwałą i wyrokiem może nastąpić w następujących przypadkach:

a) jeżeli sąd apelacyjny na niejawnem posiedzeniu odrzucił apelację, którą założono z przyczyny pomyłki w uznaniu zaoczności za istniejącą, dla niewłaściwości sądu, z powodu rozstrzygnięcia co do stanu sprawy wiszącej, lub co do prawomocności, albo też z przyczyn nieważności, w takim razie musi być audyencya do ustnej rozprawy apelacyjnej rozpisana, jeżeli w apelacyjnem piśmie dochodzi strona jeszcze dalszych przyczyn zaczepienia, które dla ustnej rozprawy są zastrzeżone (§. 480. ust. 2. p. c.). W tym wypadku nie należy uchwały, którą odrzucono apelację na posiedzeniu niejawnem, osobno wygotowywać, lecz przyjąć do rozstrzygnięcia zapadłego na podstawie ustnej rozprawy.

b) podobna kombinacya może nastąpić, gdy apelacya przeciw części wyroku skierowana zasadza się na zarzucie niewłaściwości, ale apelacya przeciw innym częściom wyroku dotyczy samej rzeczy głównej. Jeżeli sąd apelacyjny mniema, że sąd procesowy tylko co do niektórych z pośród kilku w tej samej skardze podniesionych roszczeń nie słusznie uznał się właściwym, wówczas należy wyrok pierwszego sędziego, jeżeli jest zaczepiony, nie tylko z powodu niewłaściwości, lecz równocześnie z powodu rozstrzygnięcia w sprawie głównej, co do roszczeń, dla których sąd procesowy nie był właściwym, znieść uchwałą na niejawnem posiedzeniu powziętą (§§. 475. 476. p. c.) a co do odwołania przeciw innym częściom wyroku stosownie do wypadku przeprowadzić dalsze postępowanie odwoławcze.

Jeżeli wedle rozstrzygnięcia sądu apelacyjnego postępowanie co do roszczeń dla których sąd procesowy nie był właściwym, dopiero po prawomocności uchwały na odwołanie powziętej przed właściwym sądem ma być przeprowadzone (§. 519. ust. 3. p. c.), wtedy dla zaoszczędzenia czasu uchwała sądu apelacyjnego ma być osobno wygotowaną i mimo wiszącego odwołania musi być doręczona stronom.

Zresztą, aby stosownie do celu, jakości wypadku i nagłości móc odpowiednio aktami zarządzać, może orzeczenie o niewłaściwości być wciągnięte do

nóżniejszego rozstrzygnięcia apelacyjnego lub osobno być sporządzonem. (Odpowiedzi na pytania do §. 475. ust. 2. p. c.).

c Jeżeli się odrzuca wniosek na uchylenie właściwości sądu odwoławczego nie należy orzeczenia osobno wygotowywać, lecz przyjąć je do orzeczenia sądu odwoławczego w sprawie głównej wydanego (§. 487. ust. 4. p. c.).

d) Do rozstrzygnięcia odwoławczego należy wciągnąć także uchwałę powziętą na niejawnem posiedzeniu co do rekursu w myśl §. 55. przez przeciwnika apelanta wniesionego a skierowanego przeciw orzeczeniu co do kosztów (§. 150. ust. ost. instr.).

We wszystkich pod a) do d) wspomnianych wypadkach należy uchwałę do tekstu sądu odwoławczego tak włączyć, aby forma uchwały pozostała widoczna. Zaleca się taką formę:

„C. k. sąd odwoławczy powziął z powodu odwołania . . . . . przeciw wyrokowi . . . . .

I. Na niejawnem posiedzeniu n. p. z 12. lipca 1898 uchwałę:

Wniesione przez pozwanego i na tem oparte odwołanie, że nie zachodzi zaoczność, odrzuca się;

II. na podstawie przeprowadzonej następnie z obiema stronami ustnej rozprawy orzeka się:

Odwołanie . . . . częściowo się uwzględnia i t. d.

Rozstrzygnięcie co do rekursu przeciw kosztom należy dodać do wyroku (Urtheilsspruch) w takiej formie:

I. „Zarazem z powodu rekursu kosztą przez rekurenta uiścić się mające zostają zniżone z 50 zł. na 30 zł.

Jeżeli orzekano o rekursie co do kosztów na posiedzeniu niejawnem (§. 150. instr.) należy uchwałę tę w tenorze orzeczenia odwoławczego dodać w osobnym ustępie, n. p. w następującej formie:

II. z powodu rekursu pozwanego zniżono kosztą wedle uchwały z dnia 12. lipca 1898 przez tegoż powodowi uiścić się mające z 50 zł. na 30 zł.

Uzasadnienie takich uchwał należy dołączyć na odpowiedniem miejscu do powodów orzeczenia lub wciągnąć do takowych.

W ten sposób tego rodzaju uchwały mimo, że są połączone z wyrokiem, mogą być same dla siebie zaczęzione rekusem. Co do formy orzeczenia o rekursie zastrzeżonym należy w ten sposób postąpić:

Jeżeli sąd odwoławczy ma orzekać na podstawie rekursu połączonego z odwołaniem o uchwale I. instancyi, która zapadła w postępowaniu poprzedzającym zaczęziony wyrok (§. 462. ust. 2. p. c.), można rozmaicie postąpić: Często będzie orzeczenie na taki rekurs w ścisłym związku z orzeczeniem w sprawie głównej n. p. przy zażaleniach przeciw odrzuceniu twierdzeń i przytoczeń, gdzie będzie wystarczającym taki dodatek do wyrzeczenia wyroku (Urtheilsspruch).

„Tem samem zostaje załatwiony rekurs przeciw uchwale z 12. lipca 1898 co do niedopuszczenia innych dowodów“.

Orzeczenie to należy uwzględnić przy uzasadnianiu orzeczenia w sprawie głównej.

Ale może się także zdarzyć, że uchwała, którą zaczępia zastrzeżony rekurs, ze sprawą sporu sądowi odwoławczemu przedłożoną stoi w luźnym tylko związku n. p. jeżeli pierwszy sędzia uchylił pokątnego pisarza w charakterze pełnomocnika występującego, a rozprawę przeprowadzono następnie ze stronami osobiście lub z innym pełnomocnikiem, a zażalenie wniesiono przeciw temu uchyleniu. W tym wypadku należy z reguły równocześnie z orzeczeniem odwoławczem wygotować osobne załatwienie takiego rekursu. Tylko wyjątkowo można, inaczej postępować:

Należy jeszcze wspomnieć o trzech sposobach rozstrzygnięć w postępowaniu odwoławczem:

a) Uchwałę co do rozciągłości wykonalności wyroku odwołaniem zaczepionego (§. 490. p. c.) należy zawsze osobno wygotować.

b) Odrzucenie ofiarowanych dowodów w ustnej rozprawie odwoławczej (§. 275. p. c.) następuje przez ogłoszoną i w protokole stwierdzoną uchwałę. Takich uchwał nie potrzeba osobno wygotowywać; lecz przytoczenia (Vorbringen) uznane za niedopuszczalne i dowody uchylone należy krótko w stanie faktycznym wyroku uwidocznić (§. 417. ust. ost. p. c. obj. min. do §. 417. ust. 4).

c) Przy wydaniu wyroku odwoławczego okazać się może potrzeba sprostowania w orzeczeniu pierwszego sędziego w myśl §. 419. ust. 3. p. c. błędów pisarskich lub rachunkowych lub innych widocznych usterek (Unrichtigkeiten). Często wystarczy w takich razach wskazówka w kłanirach na mylne oznaczenie lub sprostowanie zapomocą osobnego zdania na odpowiednim miejscu w wyroku umieszczonego. Jeżeliby zachodziła potrzeba poprawienia wygotowania wyroków już w ręku stron się znajdujących lub też możnaby uniknąć zniesienia wyroku przez sprostowanie (§. 477. ust. 9. p. c.) w takim razie należy powziąć osobną uchwałę, którą udzielić należy stronom i pierwszemu sędziemu z odpowiedniami wskazówkami.

Jeżeli odwołanie cofnięto przy ustnej rozprawie odwoławczej, nie zapada ani wyrok ani uchwała.

Kwestya oznaczenia kosztów nie należy już wówczas do postępowania odwoławczego.

Poglądowo więc dadzą się formy rozstrzygnięć sądu odwoławczego podzielić na następujące grupy:

A) U c h w a ł a.

1. Rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnem (§. 473 p. c.)

a) przekazanie właściwemu sądowi apelacyjnemu (§. 474. p. c.).

b) odrzucenie odwołania z powodu tegoż niedopuszczalności, spóźnienia lub formalnych braków (§§. 471. ust. 2. i 3., 474. ust. 2. p. c.)

c) zwrócenie sprawy pierwszej instancji przy zniesieniu wyroku zaocznego (§. 474. ust. 3. p. c.);

d) polecenie rozstrzygnięcia przez sąd I. instancji (§. 475. ust. 1. p. c.).

e) zniesienie wyroku sądu niewłaściwego i dalsze zarządzenie celem wdrożenia postępowania przed sądem właściwym (§. 475. ust. 2. p. c.).

f) zniesienie wyroku I. instancji i odrzucenie skargi z powodu sporu wiążącego lub prawomocnie osądzonego (§§. 475. ust. 3. p. c.);

g) zniesienie wyroku z powodu nieważności z przekazaniem skargi lub przekazaniem sprawy do powtórnej rozprawy przed I. instancją (§§. 478. ust. 2. i 3. p. c.)

h) zniesienie przekazania z powodu wyrzeczonej nieważności do I. instancji celem przeprowadzenia sprawy przed sądem odwoławczym (§§. 478. ust. 4. p. c.)

i) zasądzenie apelanta na zwrot kosztów (§. 484. p. c.).

2. Rozstrzygnięcia po przeprowadzonej ustnej rozprawie.

aa) wypadki 1 b) (§. 495. p. c.).

bb) wypadki 1 g) (§. 494. 499. ust. 1. p. c.)

cc) rozstrzygnięcie co do uchylenia właściwości sądu odwoławczego (§§. 487. ust. 3. p. c.); uchwałę w wypadku §. 487. ust. 4. należy uwidocznić w końcowem rozstrzygnięciu;

dd) przekazanie sprawy do rozprawy i wydanie wyroku w wypadku (§§. 496. ust. 1. do 3. i 499. ust. 1. p. c.).

B) W y r o k.

Rozstrzygnięcie na podstawie ustnej rozprawy apelacyjnej w samej sprawie mimo braków w myśl §. 496 ust. 1. do 3 p. c., jeżeli nie przekazuje się sprawy I. instancji (§. 496. ust. 3. p. c.).

Rozstrzygnięcie na podstawie ustnej rozprawy apelacyjnej w rzeczy samej we wszystkich wypadkach, które na mocy wyraźnych przepisów ustawy nie mają być załatwione we formie uchwały.

Obojętnem jest, czyli zaniechano przeprowadzenia ustnej rozprawy apelacyjnej (§. 492. p. c.). Należy wybrać formę stosownie do treści rozstrzygnięcia. (Rozp. Min. spraw. z 12 października 1898 l. 23 490).

Zajęcie roszczeń książkowych. Niejednokrotnie zezwalają sądy na zajęcie roszczeń książkowych mimo, że wierzyciel nie podał dłużnika zobowiązanego i kwoty roszczenia; celem przeprowadzenia egzekucyi otrzymuje nieraz organ egzekucyjny polecenie, aby zbadał roszczenie książkowe z ksiąg zobowiązanego a następnie wydawany bywa na podstawie w ten sposób uzyskanych dat zakaz płacenia. Postępowanie tego rodzaju jest przeciwne ustawie i niedopuszczalne.

Pomijając wierzytelności z papierów wartościowych w §. 296. o. e. określone, których zajęcie skutecznia się podług przepisów o zajęciu ruchomych rzeczy zmysłowych, następuje zajęcie wierzytelności przez wydanie zakazu spłaty wtórdłużnikowi w myśl §. 294. o. e. W myśl §. 54³ o. e. musi już wniosek egzekucyjny, zawierać wszystkie te podania, które wedle istoty wypadku są ważne dla rozporządzeń przez sąd pozwalający lub sąd egzekucyjny celem przeprowadzenia egzekucyi wydać się mających. Gdy w myśl §. 294. o. e. zakaz spłaty wydaje sąd pozwalający, przeto nie może być zajęcie wierzytelności wogóle dozwolonem, jeżeli wniosek egzekucyjny nie zawiera potrzebnych podań co do dłużnika zobowiązanego (Drittschuldner) i kwoty wierzytelności. Że zaś jest niedopuszczalnem dane te zbierać w drodze osobnych dochodzeń przez organ wykonawczy, to wyraźnie wypowiadają §§. 3² i 55² o. e.

Ordynacya egzekucyjna nie dopuszcza wyraźnie takiego pośredniego stadium między wnioskiem egzekucyjnym a załatwieniem, któreby w danym wypadku o tyle niebezpieczniejszem było, ileże bez ustawowej podstawy prowadziłoby do wkraczania w sferę prawa prywatnego i interesów zobowiązanego. Wypadki, w których kupiec musi zezwolić na względ do ksiąg i zapisków, są w ustawie wyraźnie określone.

Tego rodzaju dochodzenia mogą łatwo w tym celu być nadużyte, aby się dowiedzieć o rzeczach, które zresztą osłonięte są tajemnicą interesu i aby dłużnika nękać i jego interesa naruszać. Tego rodzaju zarządzenia nie mogą być wydawane bez wyraźnej ustawowej podstawy, której, jak wspomniano, brak w ordynacyi egzekucyjnej. (Rozp. min. spraw. z 19. listopada 1898 l. 26.895).

Nowy formularz rejestru dla spraw egzekucyjnych. Na podstawie §. 99 ustawy z 27. listopada 1896 N. 217. Dz. u. p. zarządza się:

Art. I.

Przepisany w §§. 223. ust. 1., 232. i 233. instr. z 5. maja 1897 Nr. 112. Dz. u. p. rejestr dla spraw egzekucyjnych E. (formularz Nr. 27. instr.) zmienia się i należy go prowadzić od 1. stycznia 1899 wedle nowego wzoru *).

*) Wzoru tego nie ogłaszamy, ponieważ już w polskim przekładzie wszystkim sądom został rozesłany (*Przyp. Red.*).

Art. II.

Znosi się postanowienia przedostatniego i ostatniego ustępu §. 233. rozp. min. z 5. maja 1897 Nr. 112 Dz. u. p. a w ich miejsce dodaje się do instrukcyi sądu następujące nowe postanowienia:

§. 233 a)

Do prowadzenia rejestru *E.* obowiązują następujące dalsze postanowienia:

1. Przy egzekucyach na nieruchomości należy w rubryce 4. pod nazwiskiem dłużnika podać określenie majątności, na którą prowadzi się egzekucya, wedle dat księgi gruntowej lub w jakikolwiek inny sposób określający takową (u. p. Nr. domu);

2. w rubrykach 7 do 17 należy dozwoloną egzekucyą uwidocznic przez podanie daty zezwolenia, a w razie równoczesnego pozwolenia kilku środków egzekucyjnych (§. 140. o e), należy każdą z tych rubryk, która ma tu zastosowanie w ten sam sposób wypełnić; przytem należy poszczególne w tej samej sprawie zastosowane środki egzekucyjne oznaczyć bieżącemi literami w porządku alfabetycznym, które przy datach zezwolenia umieścić należy, a to w celu, aby się można na nie powołać przy uwidocznieniu wyniku postępowania egzekucyjnego.

3. w rubryce 9 należy pod datą dozwoleńia egzekucyi położyć literę *S*, a pod nią podać dzień, na którym przedsięwzięto oszacowanie, następnie położyć literę *V*. a pod nią zapodać datę każdego do przedsięwzięcia sprzedaży wyznaczonego terminu (u. p. *S* ²⁴/₁₀ *V* ²⁰/₁₂);

4. w rubryce 10 należy po dokonaniem zajęcia podać numer lub stronicę rejestru grabieży, w rubryce 12. datę uchwały przekazującej (u. p. R. g./146. Przek. 24. grudnia 1899).

5. rubrykę 11. należy wypełnić, gdy dozwolono sprzedaży; jeśli na wniosek o sprzedaż postawiony równocześnie z wnioskiem na dozwoleńie zajęcia ma się dopiero po wykonaniu zajęcia orzekać (§. 176.) wówczas należy przy wypełnieniu rubryki 10. pociągnąć najpierw w rubryce 11. prostopadłą kreskę ołówkiem kolorowym a następnie po uchwale co do wniosku na sprzedaż, stosownie do tego, czy na sprzedaż zezwolono lub nie, wstawić pod tą kreską datę przyzwalającej uchwały albo tę ostatnią przekreślić takim samym kolorowym ołówkiem w sposób krzyżykowy + (§. 233. ust. 5.);

6. w rubryce 18. należy wpisać dzień, w którym złożono sędziemu nakaz egzekucyjny z powodu nie zgłoszenia się egzekwującego wierzyciela (§. 161.),

7. w rubryce 19. należy uwidocznic dzień, w którym zupełnie zastanowiono postępowanie egzekucyjne (§§. 35, 36, 37, 39, 40, 46, 101, 129, 328, 376 i 377 o. e.);

8. w rubrykach 20. i 21. należy uwidocznic dzień zastanowienia sprzedaży nieruchomości lub ruchomości, a mianowicie wypełnia się rubrykę 20. wówczas, jeżeli po upływie sześciu miesięcy po zastanowieniu licytacji nowy wniosek na sprzedaż uczyniony być może (§§. 151, 188 ust. 2. i 200. ust. 3. o. e.) podczas gdy w rubryce 21. uwidacznia się wszystkie inne wypadki zastanowienia sprzedaży (§§. 145, 188 ust. 4, 193, 200 ust. 2. i 4. 204, 206, 271, 282 o. e.);

9. w rubryce 22. (Postępowanie zakończono albo w inny sposób załatwiono) należy uwidocznic;

a) przy przymusowem uzasadnieniu prawa zastawu lub dozwoleńiu hipotecznej adnotacyi prawa zastawu jako środka egzekucyjnego dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych, jeśli dozwoleńie nastąpiło przez sam sąd egzekucyjny, dzień dozwoleńia, w innych wypadkach dzień wejścia do sądu egzekucyjnego;

b) przy przymusowych sprzedażach nieruchomości dzień rozdziału najwyższej oferty w I. instancyi; przy sprzedaży ruchomości dzień rozdziału uzy-

skanej ceny kupna w I. instancji, jeżeli jednak cenę kupna wydano bezpośrednio egzekwującemu wierzycielowi, dzień sprzedaży;

c) dzień przekazu zajętej wierzytelności pieniężnej;

d) przy egzekucjach dla wymożenia czynności dzień zrealizowania roszczenia w drodze przymusowej, w szczególności przy przymusowych rumacjach przedmiotów najmu lub dzierżawy dzień wykonania albo dzień, w którym sąd otrzyma wiadomość o pozasądowym wypadku załatwienia egzekucyi;

e) przy egzekucjach o wymożenie zniesienia czegoś lub zaniechania, dzień, w którym z powodu przeciwnego działania dozwolonej egzekucyi, przeciwko osobie prawu przeciwniej grzywna lub areszt bywa orzeczony; jeżeli zaś w przeciągu trzech miesięcy po dozwoleniu egzekucyi nie uczyniono wniosku na nałożenie grzywny lub aresztu z powodu przeciwnego działania, ostatni dzień trzechmiesięcznego terminu;

f) jeżeli egzekucya okazuje się niewykonalną, dzień złożenia sędziemu wniosku egzekucyjnego.

W razie równoczesnego dozwolenia kilku środków egzekucyjnych, należy uwidocznnić dla każdego z osobna wynik postępowania egzekucyjnego w rubrykach 18—22: przez położenie przy dacie litery, którą oznaczono dotyczący środek egzekucyjny w rubrykach 7—17. (Z. 2.).

W rubryce: „Uwagi“ należy liczyć egzekucye celem ściągnięcia grzywien i należitości przez umieszczenie bieżących od początku roku od 1. liczyć się a ołówkiem kolorowym uwidocznnić się mających cyfer. Liczbę tych wypadków należy podać w uwadze do wykazu czynności.

§. 233 b)

Ze spraw egzekucyjnych do rejestru E. wciągniętych należy jako ostatecznie załatwione w myśl §. 221. ust. 3. wykreslić:

1. Sprawy, w których wniosek egzekucyjny w myśl §. 161. złożono (rubryka 18.), jeśli do ostatniego dnia roku wykazowego nie podjęto postępowania na nowo;

2. sprawy, w których egzekucyę zastanowiono (rubryka 19.), z dniem zastanowienia;

3. wypadki wciągnięte do rubryki 20. (Zastanowienie postępowania licytacyjnego co najmniej na przeciąg 6. miesięcy) należy uważać jako załatwione, jeżeli nie uczyniono nowego wniosku na sprzedaż, po upływie 7. miesięcy od dnia zastanowienia najpóźniej zaś z ostatnim dniem półroczna, w ciągu którego upłynął termin siedmio-miesięczny;

4. sprawy, w których sprzedaż (ruch. i nieruch.) stanowczo zastanowiono (rubr. 21.), z dniem zastanowienia;

5. wypadki wciągnięte do rubr. 22. (Postępowanie zakończono lub w inny sposób załatwiono) z dniem w tej rubryce wciągniętym;

6. sprawy zarządów przymusowych, w których wprowadzenia zarządcy w zarząd posiadłości lub przedsiębiorstwa nie wykonano, jeśli od doręczenia uchwały, którą egzekwującego wierzyciela o oświadczenie się co do osoby zamianować się mającego zarządcy bezskutecznie wzywano, upłynął najmniej jeden miesiąc; sprawy te należy uważać jako załatwione z ostatnim dniem roku wykazowego;

7. egzekucye na ruchome rzeczy znisłowe, jeżeli prawo zastawu egzekwującego wierzyciela zgasło przez zaniedbanie ustawowego czasokresu do wdrożenia postępowania sprzedażnego (§. 256. o. e.) przez zrzeczenie się roszczenia lub egzekucyi przez zaspokojenie lub z innych powodów z dniem, z którym nazwisko wierzyciela w rejestrze grabieży przekreśla się (§. 250. ostatni ust.) najpóźniej zaś z ostatnim dniem roku wykazowego.

Jeżeli miało miejsce przystąpienie innych wierzycieli egzekwujących do postępowania egzekucyjnego, należy uważać postępowanie egzekucyjne, do którego inni wierzycieli przystąpili, dopiero wówczas za załatwione, jeżeli się to postępowanie uznaje jako załatwione względem wszystkich do tego postępowania egzekucyjnego przystępujących wierzycieli. W razie równoczesnego dozwoleń kilku środków egzekucyjnych, należy sprawę dopiero wtedy jako ukończoną wykreślić, gdy się ją uznaje w myśl tych przepisów za załatwioną co do każdego poszczególnego środka egzekucyjnego.

§. 233 c)

Przepisy instrukcyi sądowej co do spraw zeszłorocznych (§. 256) nie mają zastosowania do spraw, które w myśl §. 233 b) jako załatwione wykreślono. Ze spraw wciągniętych do rejestru *E)*, które jako załatwione nie zostały wykreślone, należy tylko te uważać za zeszłoroczne, które dotyczą wiszącego jeszcze z końcem roku przymusowego zarządu ruchomości lub też nieruchomości albo przymusowej sprzedaży nieruchomości lub też sprzedaży przedmiotów majątku ruchomego wreszcie w których nie zapadła jeszcze decyzja na wniosek o sprzedaż połączony z wnioskiem na zajęcie (§§. 176. 233 a), l. 5.).

Co do wszystkich innych spraw, których nie wykreślono jako załatwione, odpada potrzeba podawania sygnatury aktów na pierwszej stronie nowego rejestru, jak również przenoszenia tych spraw do nowego rocznika rejestru przy rozpoczęciu trzeciego od czasu wniesienia tychże następującego roku.

Jeżeli w sprawie, która jako załatwiona już wykreślona została, później uczyniony będzie nowy wniosek egzekucyjny, należy sprawę jako nową wciągnąć do rejestru egzekucyjnego a zarazem podać przy pierwotnym wpisie rejestrowym w rubryce na uwagi przeznaczonej, w którym rejestrze i pod jaką liczbą nastąpił nowy wpis.

Poszczególne podania i inne exhibita, które później przychodzą w sprawie, która jako załatwiona już wykreślona została, skoro nie zawierają nowego wniosku egzekucyjnego, należy przechować w aktach sprawy już załatwionej.

Art. III.

Ze spraw w ciągu roku 1898 do rejestru *E)* (§§. 232, 233.) wciągniętych należy tylko te sprawy jako zeszłoroczne w myśl §. 256. uważać, które dotyczą nieukończonego z końcem roku przymusowego zarządu, ruchomości albo nieruchomości lub też przymusowej sprzedaży majątku nieruchomego, której z końcem roku ani przez zastanowienie ani przez rozdział ceny kupna w I. instancji nie ukończono. Tylko te sprawy egzekucyjne należy podać w rejestrze na rok 1899 pod napisem: „pozostałe w zaległości“; przenoszenia sygnatury innych do rejestru zaciągniętych niezakończonych spraw należy zaniechać.

W wykazie czynności należy wykazać jako w toku będące tylko zeszłoroczne przymusowe zarządy.

Art. IV.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1899. (Rozp. min. spraw. z 15. października 1898 l. 23.707 Nr. 30. Dz. rozp. min. spraw.).

Układ aktów w wypadku przystąpienia do postępowania egzekucyjnego i przechowywanie protokołów grabieży. Przystąpienie do postępowania egzekucyjnego:

§. 1.

Jeżeli wierzyciel stosownie do przepisów ordynacyi egzekucyjnej przystępuje do toczącego się już postępowania z powodu zarządu przymusowego, przymusowej licytacji albo przymusowej sprzedaży (§. 103. 139. 267. o. e.) należy stosownie do §. 233. ust. 4. instr. postępowanie prowadzić dalej pod liczbą egzekucyi najpierw pozwolonej.

Wniosek albo uchwała, którą o przystąpieniu orzeczono, otrzymuje sygnaturę aktów tej sprawy egzekucyjnej, w której wniosek uczyniono lub uchwałę wydano (sprawa egzekucyjna przystępująca); wniosek ten jednakowoż po zezwoleniu na przystąpienie należy wraz z oryginałem uchwały sądu egzekucyjnego na przystąpienie zezwalającej wziąć do aktów tej sprawy egzekucyjnej, do której wierzyciel przystępuje (sprawa egzekucyjna kierująca) i zaopatrzyć sygnaturą aktów tejże niemniej wedle tych aktów wypadającą liczbą porządkową i liczbą karty.

Resztę pism, które w sprawie egzekucyjnej przystępującej aż do zezwolenia, na przystąpienie w sądzie egzekucyjnym się nagromadziły (pozwolenia grabieży, protokoły grabieży i i.) należy bez zmiany ich sygnatury aktów włożyć do aktów sprawy egzekucyjnej kierującej, nie można ich jednak ani wszywać do grzbietu aktów, ani też zaopatrywać nowemi liczbami porządkowemi lub liczbami kart.

Jedynie na grzbiecie lub na okładce aktów należy dotychczasową sygnaturę aktów czerwonym atramentem przekreślić i sygnaturę aktów sprawy egzekucyjnej kierującej podać: n. p. „Przystąpiono do E. 1640/98“.

Na grzbiecie lub okładce aktów sprawy egzekucyjnej kierującej należy przez wypełnienie zapisku uwidocznic datę i liczbę karty uchwały na przystąpienie zezwalającej i dodać sygnaturę aktów, pod którą sprawa egzekucyjna przystępująca w rejestrze egzekucyjnym jest zapisana.

Po zezwoleniu na przystąpienie należy wszystkie dalsze do kierującej lub przystępującej sprawy egzekucyjnej odnoszące się podania, protokoły, sprawozdania, dowody doręczenia i i. tak długo brać do aktów sprawy egzekucyjnej kierującej, dopóki to przystąpieniem spowodowane złączenie tych spraw egzekucyjnych wskutek zastanowienia egzekucyi, albo postępowania licytacyjnego lub sprzedażnego uchylonem nie będzie.

O ile jednak wygotowania uchwał, które do sprawy egzekucyjnej przystępującej się odnoszą, w drodze mechanicznej się sporządza, należy nadto jedną odbitkę złożyć do aktów sprawy przystępującej. Zaleca się także przez zapisek w aktach sprawy przystępującej wskazać na wzięte do aktów sprawy kierującej pisma, które się odnoszą do sprawy przystępującej.

§. 2.

Jeżeli względem kilku przedmiotów pozwolono jeden akt egzekucyjny, który spowoduje przystąpienie do rozmaitych innych pierwszej pozwolonych egzekucyi, należy wymienione w §. 1. ustęp 2. i 3. niniejszego rozporządzenia pisma stosownie do podanych tam przepisów brać do aktów jednej z kierujących spraw egzekucyjnych, a do aktów reszty kierujących spraw egzekucyjnych składać tylko po jednej odbitce uchwały na przystąpienie zezwalającej.

Dalsze podania, protokoły i t. p. należy brać do aktów tej sprawy egzekucyjnej, do której należą; jeżeli jednak one równocześnie do kilku egzekucyi się odnoszą, brać je należy do aktów tej sprawy kierującej, do której resztę pism wzięto.

§. 3.

Jeżeli egzekucya, albo postępowanie licytacyjne lub sprzedażne zastanowiono co do przystępującego wierzyciela, należy zapissek o przystąpieniu na grzbiecie lub okładce aktów sprawy egzekucyjnej kierującej przekreślić. Tak samo należy nazwisko przystępującego wierzyciela przy wpisie do rejestru sprawy egzekucyjnej kierującej (przedział 3. rejestru E.) i zapissek o przystąpieniu przy wpisie do rejestru sprawy egzekucyjnej przystępującej (przedział dla uwag rejestru E), tudzież na grzbiecie lub okładce aktów tej sprawy, przez przekreślenie zmazać.

Owe pisma sprawy egzekucyjnej wyłączającej się (ausscheidende Exekutionssache), które od aktów kierującej sprawy egzekucyjnej odłączono (§. 1. ust. 3.) nie należy już składać do aktów sprawy egzekucyjnej kierującej, lecz odpowiednio do stanu sprawy i podług własnej sygnatury aktów uporządkowane przechować. Natomiast pisma wyłączającej się sprawy egzekucyjnej, które jakp integralne części składowe do aktów sprawy egzekucyjnej kierującej wzięto, o należy pomimo ustania połączenia pozostawić w aktach sprawy egzekucyjnej kierującej.

Dalsze po uchyleniu złączenia w wyłączającej się sprawie egzekucyjnej powstające pisma, należy brać do osobnych aktów, dopóki przez ponowne zezwolenie na przystąpienie do toczącego się już postępowania egzekucyjnego nie nastąpi znowu złączenie z innemi aktami stosownie do przepisu §. 1. niniejszego rozporządzenia.

§. 4.

Jeżeli egzekucya albo postępowanie licytacyjne lub sprzedażne odnośnie do kierującej sprawy egzekucyjnej zastanawia się, lecz postępowanie choćby tylko przez jednego z przystępujących wierzycieli dalej jest prowadzonem, należy wszystkie dalsze pisma, pomimo swego zastanowienia, jak przedtem brać do aktów dotychczas kierującej sprawy egzekucyjnej. Połączenie aktów przystąpieniem spowodowane trwa w tym wypadku tak długo nadal, dópóki egzekucya, postępowanie licytacyjne lub sprzedażne nie tylko odnośnie do kierującej sprawy egzekucyjnej zastanowionem nie będzie, lecz także odnośnie do każdego z przystępujących wierzycieli nie będzie dalej prowadzonem. Jeżeli po tym czasie jedno z poprzednio złączonych postępowań egzekucyjnych dalej się prowadzi, należy tę sprawę egzekucyjną jako kierującą uważać, w której najpierw zarząd przymusowy, przymusową licytację lub sprzedaż pozwolono.

§. 5.

W razie jeżeli równocześnie ma miejsce samoistne lub takie postępowanie egzekucyjne, które przystąpienie do toczącej się egzekucyi powoduje, należy dla samoistnej egzekucyi tworzyć także samoistne akta. Do aktów tej sprawy egzekucyjnej, do której przystąpiono, należy brać tylko wygotowania uchwał. Jeżeli n. p. sprzedaż zagrabionych przedmiotów A. B. i C. równocześnie dozwolono, a odnośnie do przedmiotów A. i B. już postępowanie sprzedażne jest w toku, należy w sądzie egzekucyjnym uchwałę pozwalającego sądu i uchwałę wykonawczą sądu egzekucyjnego wziąć do samoistnych aktów sprzedaży sprawy C.; do aktów sprzedaży spraw A. i B. składać tylko odbitki uchwały wykonawczej i dalszych uchwał. Na to należy brać wzgląd przy układaniu zarządzenia doręczenia.

Przechowanie protokołów grabieży.

§. 6.

Celem ułatwienia traktowania sprawy pozwala się nie wszywać protokołów grabieży do aktów egzekucyjnych, lecz składać je tak, jak dokumenta (§. 261. inst.) pod otwartą okładką (kowertą).

(Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. listopada 1898 l. 25,596 Nr. 34. Dz. rozp. min. spraw.).

Załatwianie zeszłorocznych spraw. Ażeby zapobiedz wykazywaniu w wykazach czynności zbyt wielkiej ilości spraw spornych jako w zaległości pozostałych, w których nastąpiło spoczywanie na czas nieograniczony, postanawia Ministerstwo sprawiedliwości w uzupełnieniu przepisów instrukcyi sądowej, co następuje:

§. 1.

O ile po myśli postanowień §§. 227. ust. 2. instr. sąd. dla spraw wciągniętych do rejestrów procesowych *C.*, *Cb.*, *Cg.*, *Cm.* i *Cw.* wcześniejszy dzień jako dzień załatwienia (to znaczy dzień wcześniejszy od ostatniego dnia w roku) nie jest znaczącym, należy ze spraw powyższych uważać jako załatwione z ostatnim dniem roku wykazowego:

1. sprawy, w których postępowanie z końcem roku jeszcze spoczywa;
2. sprawy, w których skargę zwrócono do uzupełnienia a mimo upływu wyznaczonego terminu do ponownego przedłożenia nie przedłożono jej do końca roku;
3. sprawy, w których skargę bez wyznaczenia terminu do ponownego przedłożenia zwrócono, jeżeli od doręczenia ostatniej uchwały upłynął przynajmniej jeden miesiąc;
4. sprawy, w których skarga nie mogła być doręczona, jeżeli upłynął przynajmniej jeden miesiąc od chwili, w której bezskutecznie zawezwano powoda o uzupełnienie skargi co do adresu przeciwnika, sprostowanie tejsze lub wogóle do postawienia wniosku co do doręczenia;
5. sprawy, w których upłynął termin do dania odpowiedzi najpóźniej dnia 1. grudnia, jednak do końca roku nie uczyniono wniosku na wyznaczenie audyencyi w myśl §. 398 p. c.;

6. sprawy nakazowe i wekslowe, w których pozostawiono adwokatowi powoda doręczenie nakazu zapłaty lub zabezpieczenia pozwanemu w myśl §. 354. p. c. a do końca roku sądowi dowodu doręczenia (*Rückschein*) nie przedłożono.

Jeżeli jedna z tych spraw później staje się znowu wiszącą, należy ją wciągnąć jako nową sprawę a zarazem przy pierwotnym wpisie rejestru podać w rubryce na uwagi przeznaczonej, w którym rejestrze i pod którą liczbą nastąpił nowy wpis. Trwanie postępowania należy w takich wypadkach liczyć nie od wejścia skargi, lecz od chwili nowego wpisu do rejestru.

Sprawy, których nie załatwiono ani w sposób z jednych wcześniejszych w §. 227. ust. 2. instr. sąd. podanych momentów końcowych, ani też nie należą one do spraw wyżej w ust. 1. do 6. oznaczonych, należy w myśl przepisu §. 227. ust. 2. ostatnie zdanie instr. uważać jako załatwione z tym dniem, w którym wydarzenie pozasądowe proces załatwiający dojdzie do wiadomości sądu, (§. 227. ust. 6. instr.), zresztą zaś po upływie roku licząc od ostatniego wniosku strony odnoszącego się do prowadzenia procesu.

§. 2.

Wciągnięte do rejestrów Z. §. 247. i. s.) *Vr.* i *Pr.* (§. 249. i. s.) dochodzenia przygotowawcze i śledztwa wstępne uważać należy jako załatwione, jeżeli albo dochodzenie zastanowione, albo akt oskarżenia wydany zostanie.

Sprawy o przekroczenia należy oprócz przypadków naprowadzonych w §. 247. ustęp ostatni instr. sąd. uważać także wtedy jako załatwione, skoro postępowanie w myśl §§. 412. i 452. proc. karn. zastanowiono a do końca roku wykazowego takowego na nowo nie podjęto.

Skoro sprawa taka o przekroczenie w tym samym roku ma być na nowo podjęta, należy ją prowadzić pod dawniejszą liczbą rejestru (oznaczenie rejestrowe). Skoro zaś postępowanie dopiero po ukończeniu roku wykazowego ma być na nowo podjęte, należy sprawę jako nową do rejestru wciągnąć i zarazem przy dawniejszym wpisie rejestrowym w rubryce na uwagi przeznaczonej zapodać, w którym rejestrze i pod którą liczbą nowy wpis uskuteczniiono.

§. 3.

Wspomniane w §. 1. ust. 6. niniejszego rozporządzenia sprawy nakazowe i wekslowe wykazać należy w wykazie sądów powiatowych (form. Nr. 82.), i w wykazie trybunałów I. instancyi (form. Nr. 83.) w rubrykach 3. względnie 1. i 2. („Wydane nakazy zapłaty względnie wydane nakazy zapłaty i nakazy zabezpieczenia, przeciw którym nie wniesiono zarzutów“).

§. 4.

Odpowiednio do treści wykazu czynności (form. Nr. 85. rubr. 1. i 4.), i wykazów statystycznych uważać należy tylko te sprawy w przekroczeniach jako wiszące, w których postępowania z końcem roku ani nie zastanowiono, ani też w pierwszej instancyi wyroku nie wydano.

Sprawy o przekroczenia, w których wyrok zapadł, lecz wykonany jeszcze nie został, uważać należy stosownie do treści wykazów czynności oraz statystycznych, jako załatwione; względem zaś dalszego toku czynności tychże spraw (§. 247. ust. ostat. instr. sąd.) a w szczególności względem traktowania tychże jako spraw zeszłorocznych i oddania aktów spraw tych dotyczących do registry (§. 289. ust. 3. instr. sąd.) uważać je należy jako sprawy wiszące.

(Rozp. min. sprawiedl. z d. 10. października 1898 l. 23.708. Nr. 31. Dz. rozp. min. sprawiedl.).

Tworzenie aktów w postępowaniu odwoławczem ¹⁾. W myśl §. 277. instr. należy akta powstające w postępowaniu odwoławczem z wyjątkiem protokołu obrad i referatu decyzji instancyi odwoławczej dołączyć do aktów sprawy, w której wniesiono środek prawny i z nimi odesłać do sądu I. instancyi. Do aktów pozostających w instancyi odwoławczej będzie z reguły należał także wypracowany przez sprawozdawcę pisemny referat w postępowaniu odwoławczem (§. 486. p. c. §. 122. instr.). Gdy się jednak nań w ustnej rozprawie odwoławczej powoływano tak, iż on był przedmiotem wyjaśnień stron i protokół bez przejrzenia tego referatu w głównych punktach nie byłby zrozumiałym, wówczas należy referat dołączyć do protokołu i z innymi aktami odesłać do sądu I. instancyi. Akta w instancyi odwoławczej zatrzymane należy zaopatrzyć liczbą czynności (Aktenzeichen) tejże instancyi a po wyłączeniu numerami porządkowymi. Akta nowe w instancyi odwoławczej przychodzące nie należy ani zeszywać, ani w ra-

¹⁾ Ob. Reformę sądową 1898. str. 26.

zie, gdy akta przedłożono w okładce ze spisem treści (dziennikiem §. 263. ust. 3. instr.). wciągać do tegoż spisu, lecz nie zeszyte z innymi aktami odesłać do I. instancyi.

Co do numerów porządkowych tych aktów i co do aktów w tej samej sprawie w międzyczasie ewentualnie bezpośrednio do I. instancyi weszłych, to można postąpić w dwojaki sposób:

Akta powstające w instancyi odwoławczej można zaopatrzyć tym numerem porządkowym, który następuje bezpośrednio po ostatnim numerze porządkowym aktów przedłożonych.

Jeżeli przed powrotem aktów z instancyi odwoławczej wpływają do I. instancyi nowe do tych aktów należące pisma, należy je przyjąć do aktów albo przed aktami postępowania odwoławczego albo po nich, w pierwszym wypadku muszą liczby porządkowe aktów odwoławczych odpowiednio być zmienione, gdyż przez włączenie aktów I. instancyi pierwotny porządek się przerywa.

Gdzie jest prawdopodobnem, że podczas pozostawiania aktów w instancyi odwoławczej bezpośrednio w I. instancyi nowe pisma wpływać będą, wówczas można — i to jest drugi sposób — już naprzód dla tych aktów drugiej instancyi zarezerwować odpowiednią liczbę numerów porządkowych. Wówczas należy akta w międzyczasie w pierwszej instancyi wpływające oznaczyć numerami porządkowymi, które następują po liczbie porządkowej zarezerwowanej. Po powrocie aktów z drugiej instancyi należy akta nowe w pierwszej instancyi weszłe dołączyć do aktów weszłych w instancyi odwoławczej. Jeśliby zarezerwowanych numerów porządkowych w instancyi odwoławczej nie zużytkowano, nastąpi zmiana w liczbach porządkowych aktów w międzyczasie w sądzie I. instancyi weszłych. Czy się postępuje w ten, czy w inny sposób, należy dopiero po ostatecznem uporządkowaniu arkuszy poglądowych z uwzględnieniem powstających w ten sposób numerów porządkowych je uzupełnić.

Jeżeli instancya odwoławcza razem z aktami przesyła wygotowania orzeczeń swoich celem zawiadomienia stron (§. 215. ust. 4. instr.) należy owe czystopisy uważać jako wygotowania instancyi odwoławczej, a więc zaopatrzyć liczbą czynności instancyi odwoławczej i w myśl §. 79. instr. sąd. podpisać przez przewodniczącego senatu odwoławczego względnie przez Prezydenta Trybunału.

Wygotowania te należy doręczyć stronom bez dalszej uchwały sądu I. instancyi (§. 205. ost. ust. instr.). Przed ekspedycyowaniem należy jednak na wygotowaniach liczbę czynności instancyi odwoławczej nie czyniąc jej nieczytelną, przekreślić a uwidocznić liczbę czynności I. instancyi. W dowodach doręczenia należy na oznaczenie doręzonego pisma uwidaczniać liczbę czynności I. instancyi.

(Rozp. min. spraw. z 16. kwietnia 1898 l. 8854. ustęp 2.).

W razie wniesionego odwołania przed doręczeniem wyroku apelantowi, należy wedle zapatrywania JE. Dra Kleina w krótkiej drodze zapytać, czy obstałe przy żądaniu przedłożenia odwołania względnie czyli podtrzymuje je w obec następnie dopiero doręzonego mu wyroku. Jeżeli zaś w tym kierunku nie ma żadnej wątpliwości, należy z uwagi, że odwołanie takie właściwie przedwcześnie wniesiono, traktować je wedle przepisów procedury cywilnej. (*Przyp. red.*).

Zaproszenie do prenumeraty.

Celem uregulowania nakładu „Reformy sądowej“ na rok 1899 upraszamy o jak najrychlejszy zwrot wypełnionych list prenumeracyjnych.

TREŚĆ: Pięćdziesięcioletni jubileusz rządów Jego Cesarskiej i Królewskiej Apostolskiej Mości Cesarza i Króla Franciszka Józefa I. — Praktyka sądowa — Literatura procesu cywilnego. — Wiadomości bieżące.

Czynności urzędowe

co do wykonania których zakreślone są ustawowe terminy.

Liczba porz.	Określenie czynności	Przepisany czasokres	Powołanie się na		Uwagi
			§. instrukcyi sądowej	rozporządzenia	
1	Akty do wymiaru należitości i akty zejścia oraz karty wymiaru należitości, odsełanie tychże urzędowi wymiaru należitości.	w odstępach od 8 do 8 dni.		Rozp. min. sprawiedl. z 26/12 1897 l. 30.106 Nr. 49 dz. rozp. min. spr.	
2	Areszta, wizytacya tychże.	raz w tygodniu.		§. 189. pr. k. i §. 31. rozp. wyk.	
3	Depozytów sądowych rewizya.	kilka razy w półroczu		§. 40. rozp. min. spr. z 28/7 1856 Nr. 137 dz. p. p.	
4	Dziennik depozytów sądowych i wspólnej kasy sierocińskiej, porównanie dat z księgą wpływu.	co tygodnia.		Reskr. min. sprawiedl. z 7/6 1874 l. 7.244 (Kaserer. II. str. 579).	
5	Druki, zamawianie tychże.	na 2 tygodnie przed wyczerpaniem		Reskr. Prezydium c. k. wyższego Sądu kraj. we Lwowie z 4/7 1898 l. 10.702/26 1898.	
6	Inwentarz kancelaryjny i domowy, przedkładanie odpisu tegoż Prezydium c. k. wyższego Sądu krajowego.	co 6 lat.	401. ust. 14.	Reskr. min. sprawiedl. z 2/5 1850 l. 1.014 i reskr. min. sprawiedl. z 23/2 1856 l. 18.389.	Najbliższy termin do przedłożenia w r. 1903.
7	Księga pieniężna, rewizya tejże przez przełożonego Sądu.	najmniej raz w ówieróroczu.	310.	Rozp. min. sprawiedl. z 19/10 1897 l. 22.131 Nr. 41 dz. rozp. min. spr. oddział X.	
8	Niewłasnowolni, którzy w ciągu najbliższego roku mają być odprawieni; zestawienie zapisków tychże.	do 15/12 każdego roku	406. ust. 12.		
9	Oddziału hipotecznego rewizya przez przełożonego Sądu co do prowadzenia ksiąg i przepisanych zapisów.	raz w miesiącu.		§. 42. instr. do ust. hipot.	
10	Rejestra i zapiski kancelaryi sądowej, badanie tychże: a) przez przełożonego Sądu b) „ kierownika oddziału. c) „ inspektora kancelaryi.	raz w kwartale, raz w miesiącu, raz na tydzień.	310. 309. 312.		
11	Zarządcy egzekucyjni, założenie listy tychże: a) wezwanie naczelników gmin do zapodania osób. b) odesłanie propozycji politycznej Władzy powiatowej. c) „ sprawozdania do Prezydium Sądu obwodowego.	co 5 lat, 1/8 każdego roku, do 30/9 każdego roku, do 30/9 każdego roku.	154. i 155.		Najbliższy termin założenia listy w roku 1902.
12	Przedkładanie wykazów służby (nationale) dyetaryuszy, Prezydium c. k. wyższego Sądu krajowego.	po 6 miesiącach służby od dnia wstąpienia.		Rozp. min. sprawiedl. z 9/11 1898 l. 12.974 i okólnik Prezydium wyższego Sądu kraj. we Lwowie z 22/11 1898 l. 20.471/6 1898.	

Boyle's History of the County of Cork

Boyle's History of the County of Cork